

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

<u>Informationsnummer</u>	Innehållsförteckning	Sida
	I <i>Meddelanden</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
2001/C 245/01	Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 3 juli 2001 i mål C-380/99 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof): Bertelsmann AG mot Finanzamt Wiedenbrück (Sjätte mervärdesskattedirektivet — Artikel 11 A.1 a — Beskattningsunderlag — Försändelsekostnader för premier in natura)	1
2001/C 245/02	Domstolens dom (tredje avdelningen) av den 3 juli 2001 i mål C-297/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Storhertigdömet Luxemburg (Fördragsbrott — Direktiv 98/35/EG — Utbildning av sjöfolk — Underlåtenhet att införliva inom föreskriven frist)	1
2001/C 245/03	Domstolens beslut (fjärde avdelningen) av den 19 juni 2001 i de förenade målen C-9/01 och C-12/01 (begäran om förhandsavgörande från Hof van Beroep te Gent): Stéphane Monnier mot Govan Sports NV, Edwin van Ankeren mot Govan Sports NV, Govan Sports NV mot Pascal Jacobs och Govan Sports NV mot Dannie D'Hondt (Artikel 104.3 i rättegångsreglerna — Förmedlingsverksamhet av professionella idrottsmän)	2
2001/C 245/04	Mål C-213/01 P: Överklagande, ingivet den 23 maj 2001 av T. Port GmbH & Co. KG, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, femte avdelningen, har meddelat den 20 mars 2001 i mål T-52/99: T. Port GmbH & Co. KG mot Europeiska gemenskapernas kommission	2
2001/C 245/05	Mål C-216/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Handelsgerichts Wien av den 26 februari 2001 i målet mellan Budejovicky Budvar och Rudolf Ammersin GmbH	3

<u>Informationsnummer</u>	<i>Innehåll (Fortsättning)</i>	Sida
2001/C 245/06	Mål C-222/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 24 april 2001 i målet mellan British American Tobacco Manufacturing B.V. och Hauptzollamt Krefeld	3
2001/C 245/07	Mål C-229/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Unabhängiger Verwaltungssenat i delstaten Niederösterreich av den 1 juni 2001 i målet om överklagande av Susanne Müller	4
2001/C 245/08	Mål C-233/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Giudice di Pace di Palermo av den 4 maj 2001 i målet mellan R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA och Dario Lo Bue	4
2001/C 245/09	Mål C-234/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Finanzgericht Berlin av den 28 maj 2001 i målet mellan Arnoud Gerritse och Finanzamt Neukölln-Nord	5
2001/C 245/10	Mål C-235/01: Talan mot Republiken Italien väckt den 19 juni 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	5
2001/C 245/11	Mål C-239/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 21 juni 2001 av Förbundsrepubliken Tyskland	5
2001/C 245/12	Mål C-240/01: Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 21 juni 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	6
2001/C 245/13	Mål C-241/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av franska Conseil d'État, tvistemålsavdelningen, av den 28 maj 2001 i målet mellan bolaget National Farmer's Union och Secrétariat général du gouvernement	7
2001/C 245/14	Mål C-243/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunale di Ascoli Piceno (Italien) av den 30 mars 2001 i brottmålen mot Piergiorgio Gambelli m.fl. ...	8
2001/C 245/15	Mål C-246/01: Talan mot Konungariket Nederländerna väckt den 25 juni 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	8
2001/C 245/16	Mål C-249/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesvergabeamt, Wien, av den 25 juni 2001 i målet arkitekten Werner Hackermüller mot 1. BIG Bundesimmobiliengesellschaft mbH och 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH	8
2001/C 245/17	Mål C-250/01 P: Överklagande, ingivet den 2 juli 2001 av Mario Costacurta av det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 7 juni 2001 i målet T-202/00: Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission	9
2001/C 245/18	Mål C-251/01 P: Överklagande, ingivet den 2 juli 2001 av Mario Costacurta, av det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 7 juni 2001 i mål T-328/00: Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission	10
2001/C 245/19	Mål C-252/01: Talan mot Konungariket Belgien väckt den 29 juni 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	10

<u>Informationsnummer</u>	Innehåll (<i>Fortsättning</i>)	Sida
2001/C 245/20	Mål C-254/01: Talan mot Republiken Finland väckt den 3 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	11
2001/C 245/21	Mål C-257/01: Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 3 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	12
2001/C 245/22	Mål C-258/01: Talan mot Republiken Portugal väckt den 3 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	12
2001/C 245/23	Mål C-260/01: Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 4 juli 2001 av Europaparlamentet	13
2001/C 245/24	Mål C-263/01 P: Överklagande, ingivet den 5 juli 2001 av Carla Giuliotti, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 2 maj 2001 i de förenade målen T-167/99 och T-174/99: Carla Giuliotti m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission	13
2001/C 245/25	Mål C-265/01: Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunal de grande instance de Dinan av den 28 juni 2001 i målet mellan åklagarmyndigheten; målsägande: Comité Région pêches maritimes, och Annie Pansard, Gérard Bourret samt Marc Kermarrec	14
2001/C 245/26	Mål C-272/01: Talan mot Republiken Portugal väckt den 10 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	14
2001/C 245/27	Mål C-274/01: Talan mot Konungariket Belgien väckt den 12 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	15
2001/C 245/28	Mål C-277/01 P: Överklagande, ingivet den 13 juli 2001 av Europaparlamentet, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 3 maj 2001 i mål T-99/00: Ignacio Samper mot Europaparlamentet	15
2001/C 245/29	Mål C-278/01: Talan mot Konungariket Spanien väckt den 13 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	16
2001/C 245/30	Mål C-279/01: Talan mot Konungariket Sverige väckt den 16 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	17
2001/C 245/31	Mål C-282/01: Talan mot Republiken Portugal väckt den 17 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	18
2001/C 245/32	Mål C-286/01: Talan mot Republiken Frankrike väckt den 19 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	18
2001/C 245/33	Mål C-287/01: Talan mot Republiken Frankrike väckt den 19 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission	19
	FÖRSTAINSTANSRÄTTEN	
2001/C 245/34	Mål T-119/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 1 juni 2001 av Pescanova S.A.	20

<u>Informationsnummer</u>	<i>Innehåll (Fortsättning)</i>	Sida
2001/C 245/35	Mål T-125/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 8 juni 2001 av José Martí Peix	21
2001/C 245/36	Mål T-126/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 8 juni 2001 av S.A Eduardo Vieira	22
2001/C 245/37	Mål T-127/01: Talan mot Europaparlamentet väckt den 12 juni 2001 av Carlo Ripa di Meana	23
2001/C 245/38	Mål T-128/01: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden väckt den 7 juni 2001 av DaimlerChrysler Corporation	24
2001/C 245/39	Mål T-129/01: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden — varumärken, mönster och modeller väckt den 11 juni 2001 av José Alejandro, S.L. ..	24
2001/C 245/40	Mål T-130/01: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden, väckt den 11 juni 2001 av Sykes Enterprises Incorp.	25
2001/C 245/41	Mål T-134/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 18 juni 2001 av Hans Fuchs Versandschlachtere KG	25
2001/C 245/42	Mål T-137/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 19 juni 2001 av Stadtspportverband Neuss e.V.	26
2001/C 245/43	Mål T-139/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 19 juni 2001 av Comafrika SpA och Dole Fresh Fruit Europe Ltd. & Co.	26
2001/C 245/44	Mål T-140/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 18 juni 2001 av Paul Doyle	27
2001/C 245/45	Mål T-142/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 21 juni 2001 av Organización de Productores de Túnidos Congelados (OPTUC)	28
2001/C 245/46	Mål T-143/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 22 juni 2001 av Raymond Maxwell	29
2001/C 245/47	Mål T-145/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 20 juni 2001 av Benito Latino	29
2001/C 245/48	Mål T-149/01: Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (harmoniseringsbyrån) väckt den 3 juli 2001 av Bruno Heim och Franz Gustav Andersson	30
2001/C 245/49	Mål T-150/01: Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 2 juli 2001 av Christiano Sebastiani	30
2001/C 245/50	Avskrivning av mål T-258/93	31
2001/C 245/51	Avskrivning av målen T-31/97–T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97–T-98/97, T-100/97–T-105/97, T-114/97–T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97–T-138/97, T-150/97–T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 och T-209/97	31

<u>Informationsnummer</u>	Innehåll (<i>Fortsättning</i>)	Sida
2001/C 245/52	Avskrivning av mål T-190/99	31
2001/C 245/53	Avskrivning av mål T-36/00	32
2001/C 245/54	Avskrivning av mål T-389/00	32

I

(Meddelanden)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

(sjätte avdelningen)

av den 3 juli 2001

i mål C-380/99 (begäran om förhandsavgörande från Bundesfinanzhof): Bertelsmann AG mot Finanzamt Wiedenbrück⁽¹⁾

(Sjätte mervärdesskattedirektivet — Artikel 11 A.1 a — Beskattningsunderlag — Försändelsekostnader för premier in natura)

(2001/C 245/01)

(Rättegångsspråk: tyska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, sjätte avdelningen (avdelningsordföranden C. Gulmann samt domarna V. Skouris, referent, J.-P. Puissochet, R. Schintgen och N. Colneric; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitiesekreterare: avdelningsdirektören H.A. Rühl), har den 3 juli 2001 avkunnat dom i mål C-380/99 angående en begäran enligt artikel 234 EG från Bundesfinanzhof (Tyskland), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga målet mellan Bertelsmann AG och Finanzamt Wiedenbrück, angående tolkningen av artikel 11 A.1 a i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 28). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

Med tillämpning av artikel 11 A.1 a i rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningskatter — Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund skall beskatt-

ningsunderlaget för leveransen av en premie in natura, som utgör vederlag för förmedling av en ny kund, förutom inköpspriset för premien, även omfatta försändelsekostnaderna när de bärs av den som levererar premien.

⁽¹⁾ EGT C 6, 8.1.2000.

DOMSTOLENS DOM

(tredje avdelningen)

av den 3 juli 2001

i mål C-297/00: Europeiska gemenskapernas kommission mot Storhertigdömet Luxemburg⁽¹⁾

(Fördragsbrott — Direktiv 98/35/EG — Utbildning av sjöfolk — Underlåtenhet att införliva inom föreskriven frist)

(2001/C 245/02)

(Rättegångsspråk: franska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, tredje avdelningen (avdelningsordföranden C. Gulmann samt domarna J.-P. Puissochet och J.N. Cunha Rodrigues, referent; generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitiesekreterare: R. Grass), har den 3 juli 2001 avkunnat dom i mål C-297/00: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: B. Mongin) mot Storhertigdömet Luxemburg (ombud: inledningsvis P. Steinmetz, därefter J. Faltz) angående en talan om fastställelse

av att Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 EG och enligt artikel 2 i rådets direktiv 98/35/EG av den 25 maj 1998 om ändring av direktiv 94/58/EG om minimikrav på utbildning för sjöfolk (EGT L 172, s. 1) genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar, innehållande eventuella påföljder, som är nödvändiga för att följa det direktivet. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

- 1) *Storhertigdömet Luxemburg har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 2 i rådets direktiv 98/35/EG av den 25 maj 1998 om ändring av direktiv 94/58/EG om minimikrav på utbildning för sjöfolk genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar, innehållande eventuella påföljder, som är nödvändiga för att följa det direktivet.*
- 2) *Storhertigdömet Luxemburg skall ersätta rättegångskostnaderna.*

(¹) EGT C 273, 23.9.2000.

DOMSTOLENS BESLUT

(fjärde avdelningen)

av den 19 juni 2001

i de förenade målen C-9/01 och C-12/01 (begäran om förhandsavgörande från Hof van Beroep te Gent): Stéphane Monnier mot Govan Sports NV, Edwin van Ankeren mot Govan Sports NV, Govan Sports NV mot Pascal Jacobs och Govan Sports NV mot Dannie D'Hondt (¹)

(Artikel 104.3 i rättegångsreglerna — Förmedlingsverksamhet av professionella idrottsmän)

(2001/C 245/03)

(Rättegångsspråk: nederländska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, fjärde avdelningen (avdelningsordföranden A. La Pergola samt domarna D.A.O. Edward och C.W.A. Timmermans (referent); generaladvokat D. Ruiz-Jarabo Colomer), justitiesekreterare: R. Grass, har den 19 juni 2001 meddelat beslut i de förenade målen C-9/01 och C-12/01 Stéphane Monnier mot Govan Sports NV, Edwin van Ankeren mot Govan Sports NV, Govan Sports NV mot Pascal Jacobs och

Govan Sports NV mot Dannie D'Hondt angående en begäran om förhandsavgörande från Hof van Beroep te Gent (Belgien) beträffande tolkningen av artiklarna 59 i EG-fördraget (nu artikel 49 EG i ändrad lydelse), 86 och 90.1 i EG-fördraget (nu artiklarna 82 EG och 86.1 EG). Beslutet lyder enligt följande:

Offentliga arbetsförmedlingar omfattas av förbudet i artikel 86 i EG-fördraget (nu artikel 82 EG) i den utsträckning tillämpning av denna bestämmelse inte hindrar förmedlingens särskilda verksamhet. Den medlemsstat som förbjuder all förmedlingsverksamhet beträffande efterfrågan och utbud av arbetstillfällen, om denna verksamhet inte utövas av dessa förmedlingar, åsidosätter artikel 90.1 i EG-fördraget (nu artikel 86.1 EG) då den skapar en situation där offentliga arbetsförmedlingar med nödvändighet kommer att åsidosätta bestämmelserna i artikel 86 i fördraget. Så är särskilt fallet när följande villkor är uppfyllda:

- *offentliga arbetsförmedlingar, vad gäller den ifrågavarande typen av verksamhet, saknar uppenbart förmåga att tillmötesgå efterfrågan från arbetsmarknaden,*
- *faktiskt utövande av förmedlingsverksamhet av privata företag omöjliggörs av att rättsliga bestämmelser om förbud mot denna verksamhet och vilka föreskriver straffrättsliga och administrativa påföljder är i kraft.*
- *den ifrågavarande verksamheten kan omfatta andra medlemsstaters medborgare eller territorium.*

(¹) EGT C 61, 24.2.2001.

Överklagande, ingivet den 23 maj 2001 av T. Port GmbH & Co. KG, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, femte avdelningen, har meddelat den 20 mars 2001 i mål T-52/99: T. Port GmbH & Co. KG mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-213/01 P)

(2001/C 245/04)

T. Port GmbH & Co. KG har den 23 maj 2001 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, femte avdelningen, har meddelat den 20 mars 2001 i mål T-52/99: T. Port GmbH & Co. KG mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av advokaten Gert Meier, Köln.

Klaganden yrkar att domstolen skall

1. upphäva den överklagade domen till den del förstainstansrätten underkände argumentet att motparten i överklagandet gjorde fel när den bortsåg från den av Finanzgericht Hamburg fastställda kvantiteten vid beräkningen av referenskvantiteten för åren 1997-1999 (punkt 88), och
2. förplikta motparten i överklagandet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Förstainstansrätten har felbedömt räckvidden av artikel 5.2 och 5.3 i förordning nr 2362/98⁽¹⁾. Enligt denna artikel utgör all den tull som har betalats för den importerade kvantiteten ett tillräckligt bevis för den referenskvantitet som aktören har rätt till. Den relevanta tullen var den som importören var skyldig att betala den dag då varorna importerades. Den tull som var tillämplig på klaganden i överklagandet den dag då varorna importerades utgjordes av kvottullsatsen, vilket förstainstansrätten felbedömde. Finanzgericht Hamburg hade i beslut om interimistiska åtgärder nämligen slagit fast att tullen skulle godta importen av den "av domstol fastställda kvantiteten" utan licens på villkor att kvottullsatsen betalades. Den behöriga Hauptzollamt hade fastställt att den tull som klaganden var skyldig utgjordes av kvottullsatsen. Klaganden betalade faktiskt kvottullsatsen. När det gäller frågan huruvida klaganden faktiskt betalade tullen i sin egenskap av importör saknar det betydelse att den övre instansen upphävde beslutet om interimistiska åtgärder och att Hauptzollamt senare ändrade tulltaxeringsbeslutet och fastställde en normal tull. Såvitt avser den av domstol fastställda kvantiteten är det enligt ordalydelsen i artikel 5.3 b uppenbart att den tull som fastställdes av tullmyndigheterna den dag då importen ägde rum och som betalades för den importerade kvantiteten utgör ett tillräckligt bevis för den referenskvantitet som klaganden har rätt till.

⁽¹⁾ EGT L 293, 1998, s. 32.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Handelsgerichts Wien av den 26 februari 2001 i målet mellan Budejovicky Budvar och Rudolf Ammersin GmbH

(Mål C-216/01)

(2001/C 245/05)

Handelsgerichts Wien begär genom beslut av den 26 februari 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 25 maj 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Budejovicky Budvar och Rudolf Ammersin GmbH beträffande följande frågor:

1. Är tillämpningen av en bestämmelse i ett bilateralt avtal mellan en medlemsstat och ett tredje land, enligt vilken en enkel/indirekt geografisk beteckning, som i ursprungslandet varken är ett namn på en region, en ort eller ett land, skall anses, oberoende av om det föreligger någon risk för vilseledande, vara en geografisk beteckning i den mening som avses i förordning nr 2081/92⁽¹⁾, förenlig med artikel 28 EG och/eller förordning nr 2081/92 när tillämpningen av denna bestämmelse kan utgöra ett hinder för handel med varor som lagligen kan säljas i en annan medlemsstat?
2. Förhåller det sig på samma sätt när den geografiska beteckningen, som i ursprungslandet varken är ett namn på en region, en plats eller ett land, i ursprungslandet inte anses vara en geografisk beteckning för en bestämd produkt och inte heller en enkel eller indirekt geografisk beteckning?
3. Skall frågorna 1 och 2 besvaras på samma sätt när det bilaterala avtalet är ett avtal som medlemsstaten ingick före dess anslutning till Europeiska unionen och som det efter dess anslutning till Europeiska unionen genom en federal regeringsförklaring överförde på en stat som efterträdde den ursprungliga avtalslutande staten?
4. Åläggs en medlemsstat enligt artikel 307 andra stycket EG att tolka ett sådant bilateralt avtal som denna stat ingått före dess anslutning till Europeiska unionen med en tredje stat, i enlighet med gemenskapsrätten enligt artikel 28 EG och/eller förordning nr 2081/92, på så sätt att det i avtalet fastställda skyddet för en enkel/indirekt geografisk beteckning som i ursprungslandet varken är ett namn på en region, en plats eller ett land, endast skall anses avse ett skydd mot vilseledande, och inte ett fullständigt skydd för en geografisk beteckning i den mening som avses i förordning nr 2081/92?

⁽¹⁾ EGT L 208, 1992, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 24 april 2001 i målet mellan British American Tobacco Manufacturing B.V. och Hauptzollamt Krefeld

(Mål C-222/01)

(2001/C 245/06)

Bundesfinanzhof begär genom beslut av den 24 april 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 5 juni 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan British American Tobacco Manufacturing B.V. och Hauptzollamt Krefeld beträffande följande frågor:

1. Undandrages en vara som klarerats för gemenskapstransitering tullövervakning därigenom att tull-dokumentet T1 tillfälligt avskiljs från varusändningen?

2. För det fall domstolen besvarar frågan under 1 nekande:

Undandrages en vara som klarerats för gemenskapstransitering tullövervakning därigenom att den för varans identitetssäkring anbringade tullförseglingen öppnas och att en del av varorna lastas av, utan att sändningen först i enlighet med reglerna återuppvisades för tullmyndigheten, även i det fall då händelseförloppet föranletts av en överenskommelse mellan tjänstemän från tullkriminalen, som handlande under hemlig identitet, och de berörda personerna, samt dessutom övervakades in i minsta detalj?

3. För det fall domstolen besvarar någon av frågorna under 1 och 2 jakande:

Föreligger särskilda omständigheter, i den mening som avses i artikel 13 i förordning nr 1430/79⁽¹⁾, när en tjänsteman från tullkriminalen handlande som hemlig agent provocerat fram brott mot gemenskapstransiteringen? Utesluter bedrägliga avsikter eller ett uppenbart vårdslöst förhållningssätt hos de personer som den huvudansvarige anlitat för uppfyllandet av sina förpliktelser i samband med gemenskapstransiteringen att de avgifter, vilka uttagits på grund av att en vara som klarerats för gemenskapstransitering undandragits tullövervakning, återbetalas till den huvudansvarige?

⁽¹⁾ EGT L 175, 12.07.1979, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Unabhängiger Verwaltungssenat i delstaten Niederösterreich av den 1 juni 2001 i målet om överklagande av Susanne Müller

(Mål C-229/01)

(2001/C 245/07)

Unabhängiger Verwaltungssenat i delstaten Niederösterreich begär genom beslut av den 1 juni 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 11 juni 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet om överklagande av Susanne Müller beträffande följande fråga:

— Utgör rådets direktiv 79/112/EEG av den 18 december 1978⁽¹⁾ om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning, presentation och reklam i fråga om livsmedel, i dess lydelse före ikräfträdandet av Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000⁽²⁾ om tillnärmning av medlemsstater-

nas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel (nedan kallat direktiv 79/112), särskilt dess artikel 15, eller

— utgör Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/13/EG av den 20 mars 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om märkning och presentation av livsmedel samt om reklam för livsmedel (nedan kallat direktiv 00/13), särskilt dess artikel 18,

hinder för nationell lagstiftning enligt vilken vid marknadsföringen av livsmedel vars datum för minsta hållbarhetstid har löpt ut denna omständighet skall, förutom att datumet anges, framgå även på ett annat sätt, som skall vara tydligt och lättbegripligt?

⁽¹⁾ EGT L 33, 1979, s. 1.

⁽²⁾ EGT L 109, 2000, s. 29.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Giudice di Pace di Palermo av den 4 maj 2001 i målet mellan R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA och Dario Lo Bue

(Mål C-233/01)

(2001/C 245/08)

Giudice di Pace di Palermo begär genom beslut av den 4 maj 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 18 juni 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan R.A.S. Riunione Adriatica di Sicurtà SpA och Dario Lo Bue angående följande frågor:

1) Skall artikel 8.3 tredje stycket i rådets direktiv 73/239/EEG⁽¹⁾ i dess lydelse enligt artikel 6 i rådets direktiv 92/49/EEG⁽²⁾, tolkas på så sätt att bestämmelsen utgör hinder för nationella bestämmelser vilka, i syfte att kontrollera inflationen, enbart är tillämpliga på ansvarsförsäkring för bilar, mopeder och motorcyklar och inte stadgar något om priser på varor och tjänster i allmänhet (det vill säga andra priser än premierna för ansvarsförsäkring för motorfordon), vilka också inverkar på fastställandet av konsumentprisindex?

2) Skall artikel 8.3 tredje stycket i rådets direktiv 73/239/EEG i dess lydelse enligt artikel 6 i rådets direktiv 92/49/EEG, tolkas på så sätt att bestämmelsen utgör hinder för nationella bestämmelser vilka, i syfte att kontrollera inflationen, innehåller förbud mot ändring inte enbart av tarifferna utan även av antalet försäkringskategorier, koefficienterna för fastställandet av premien samt reglerna om ändring av tariffklasser, enligt vilka premien kan ändras beroende på om skada uppkommer eller ej?

- 3) Skall artikel 8.3 tredje stycket i rådets direktiv 73/239/EEG i dess lydelse enligt artikel 6 i rådets direktiv 92/49/EEG, tolkas på så sätt att bestämmelsen utgör hinder för nationella bestämmelser vilka, i syfte att kontrollera inflationen, även föreskriver att försäkringsföretagen är skyldiga att, på begäran av försäkringstagaren, ingå försäkringsavtal vari tariffen bestäms enligt ett bonussystem med en självrisikklausul med ett minimi- och maximibelopp bestämt i lag?
- 4) Skall artikel 8.3 tredje stycket i rådets direktiv 73/239/EEG i dess lydelse enligt artikel 6 i rådets direktiv 92/49/EEG, tolkas på så sätt att bestämmelsen utgör hinder för nationella bestämmelser vilka, i syfte att kontrollera inflationen, även föreskriver att försäkringstagaren, vid utgången av den period då tarifferna inte får höjas, har rätt att säga upp försäkringsavtalet om försäkringsföretaget vid tidpunkten för den årliga förnyelsen av avtalet höjer premien och detta inte beror på försäkringstagaren och höjningen är större än den beräknade inflationsnivå som fastställts av regeringen?

(¹) EGT L 228, 16.8.1973, s. 3.

(²) EGT L 228, 11.8.1992, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Finanzgericht Berlin av den 28 maj 2001 i målet mellan Arnoud Gerritse och Finanzamt Neukölln-Nord

(Mål C-234/01)

(2001/C 245/09)

Finanzgericht Berlin begär genom beslut av den 28 maj 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 19 juni 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Arnoud Gerritse och Finanzamt Neukölln-Nord beträffande följande fråga:

Strider det mot artikel 52 i EG-fördraget (nu artikel 43 EG) att enligt 50 a § fjärde stycket första meningen första punkten och 50 a § fjärde stycket andra meningen i 1996 års Einkommensteuergesetz (lag om inkomstskatt) en nederländsk medborgare, som i Förbundsrepubliken Tyskland har skattepliktiga nettoinkomster ur verksamhet som egenföretagare med cirka 5 000 DEM under kalenderåret, drabbas av att den som skall betala arvodet till honom från (brutto-) inkomsten på cirka 6 000,00 DEM drar av 25 procent i skatt samt det så kallade solidaritetstillägget, och nämnda nederländska medborgare inte har möjlighet att helt eller delvis få tillbaka den erlagda skatten genom ansökan om återbäring eller ansökan om fastställelse av skatt?

Talan mot Republiken Italien väckt den 19 juni 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-235/01)

(2001/C 245/10)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Italien. Sökanden företräds av Bernard Mongin och Roberto Amorosi, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Italien har åsidosatt sina skyldigheter enligt rådets direktiv 98/35/EG av den 25 maj 1998 om ändring av direktiv 94/58/EG om minimikrav på utbildning för sjöfolk (¹) genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv, eller i vart fall genom att inte underrätta kommissionen om sådana åtgärder,
- förplikta Republiken Italien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 249 EG (f.d. artikel 189 i EG-fördraget) är ett direktiv, med avseende på det resultat som skall uppnås, bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat. Härav följer att medlemsstaterna är skyldiga att iaktta de införlivandefrister som anges i direktiven. I förevarande fall gick fristen för att införliva det ovannämnda direktivet ut den 1 juli 1999 utan att Republiken Italien hade utfärdat de bestämmelser som är nödvändiga för att följa direktivet.

(¹) EGT L 172, 17.6.1998, s. 1.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 21 juni 2001 av Förbundsrepubliken Tyskland

(Mål C-239/01)

(2001/C 245/11)

Förbundsrepubliken Tyskland har den 21 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Wolf-Dieter Plessing, Ministerialrat, finansförbundsministeriet, Graurheindorfer Str. 108, D-53117 Bonn, och Jochim Sedemund, Potsdamer Platz 1, D-10785 Berlin, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. ogiltigförklara artikel 5.5 i kommissionens förordning (EG) nr 690/2001 av den 3 april 2001⁽¹⁾ om särskilda stödåtgärder för nötköttsmarknaden, till den del denna bestämmelse förpliktar den berörda medlemsstaten att finansiera 30 procent av priset för det kött som köps upp enligt denna förordning,
2. förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

— Kommissionen saknar behörighet att föreskriva en obligatorisk samfinansiering i en tillämpningsförordning. Bestämmelsen i artikel 5.5 i den ifrågasatta förordningen utgör inte en "tillämpning" av en motsvarande allmän bestämmelse i grundförordningen, enligt vilken samfinansiering i princip är tillåten. Den innebär tvärtom en klar avvikelse från bestämmelserna i rådets förordningar nr 1254/1999 och nr 1258/1999, enligt vilka utgångspunkten är att gemenskapsbudgeten skall finansiera 100 procent. Frågan om finansieringen av en bestämd stödåtgärd för jordbruket utgör en central fråga som obligatoriskt måste regleras i rådets grundförordning. Detta i synnerhet som alla betydande frågor beträffande finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken — även för den gemensamma marknaden för nötkött — är reglerade i rådets förordning nr 1258/1999 (respektive i rådets förordning nr 1883/78).

— Åsidosättande av grundläggande finansrättsliga föreskrifter. Enligt systemet för den gemensamma organisationen av marknaden för nötkött och förbudet mot statsstöd i artikel 87.1 EG, vilket uttryckligen bekräftas i övervägande 33 till förordning nr 1254/1999, rör det sig vid stödåtgärder enligt den ifrågasatta förordningen trots att de delfinansieras ur den nationella budgeten ändå om gemenskapsstöd och därmed om "gemenskapsutgifter" i den mening som avses i artikel 268.1 EG. Enligt artikel 268.1 EG skall nämligen "samtliga inkomster och utgifter..." beräknas för varje budgetår och tas upp i budgeten". Genom att adjektivet samtliga (inkomster och utgifter) har använts innehåller artikel 268.1 EG grundprincipen om att budgeten skall vara fullständig och utgöra en enhet, vilket är en grundförutsättning för en politisk avvägning av inkomster och utgifter i budgetförfarandet och för en demokratisk kontroll av hur budgetposterna används. Det är inte förenligt med denna grundprincip att gemenskapsutgifter på grund av en tvingande bestämmelse i den sekundära gemenskapsrätten (del-) finansieras ur källor, som inte utgör en del av den gemenskapsrättsliga budgeten. Av samma grund leder den ifrågasatta samfinansieringsordningen till att

budgetbestämmelsen i artikel 269.1 EG kringgås. Härtill kommer att taket för gemenskapens egna medel enligt artiklarna 269 och 270 EG inte längre skulle utgöra en effektiv begränsning för gemenskapens utgifter, om kommissionen hade befogenhet att förordna om gemenskapsutgifter utan att dessa utgifter skulle finansieras till fullo ur gemenskapens budget. På detta sätt kunde särskilt det i artikel 269.2 EG föreskrivna förfarandet för att utöka de egna medlen, vilket inte endast kräver ett enhälligt beslut av rådet (efter hörande av parlamentet) utan även att medlemsstaternas parlament ratificerar detta beslut, utan vidare kringgås.

— Åsidosättande av artikel 253 EG. Hänvisningen till budgetens begränsade medel förklarar varken på vilken grund kommissionen anser sig vara berättigad att, genom att föreskriva en tvingande samfinansiering, ändra grundprincipen om en fullständig finansiering ur gemenskapens budgetmedel av stödåtgärder på marknaden för nötkött eller varför en fördelningsnyckel om 70 % och 30 % var nödvändig.

Klaganden har anfört att domstolen, för det fall den i dom fastställer att de berörda marknadsdeltagarnas nuvarande förhållanden skall bibehållas, kan besluta att bibehålla förordningens verkningar.

⁽¹⁾ EGT L 95, 5.4.2001, s. 8.

Talan mot Förbundsrepubliken Tyskland väckt den 21 juni 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-240/01)

(2001/C 245/12)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 21 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Förbundsrepubliken Tyskland. Sökanden företräds av Enrico Traversa och Kilian Gross, tjänstemän vid kommissionens rättstjänst, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Gérard Berscheid, juridisk rådgivare vid Europeiska kommissionen, Centre Wagner, C 254, Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 2.2 i rådets direktiv 92/81/EEG av den 19 oktober 1992 om harmonisering av strukturerna för punktskatter på mineraloljor⁽¹⁾ genom att vid tillämpning av § 4, första stycket, andra punkten, b i Mineralölsteuergesetzes inte påföra alla mineraloljor som är avsedda som bränsle punktskatt,
2. förplikta Förbundsrepubliken Tyskland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Talan avser bestämmelsen i § 4, första stycket, andra punkten, b i den (Tyska) Mineralölsteuergesetzes, särskilt den tolkning som har gjorts i kungörelse av Bundesminister der Finanzen av den 2 februari 1998 (III A 1 — V03555 — 10/97). Enligt denna kungörelse avses med "förbränning" endast medveten användning av den värmeutvecklande förmågan hos ett material, det vill säga hel eller delvis förbränning av mineralolja för produktion av värme som överförs helt och hållet eller delvis till ett annat material. Detta andra material till vilket värmen överförs skall därmed tillskrivas en egenskap som ny energi- eller värmebärare. Den konkreta användningen av den nya värmebäraren för uppvärmning motiverar sålunda att det fastställs att den använda mineraloljan måste uppvärmas för att producera denna värmebärare. Härav följer att det inte förekommer någon "förbränning" när det material som upptager förbränningsenergin själv är utsatt för värme för framställning av en produkt, varvid den ändrar sin materiella beskaffenhet. Detsamma borde gälla när lågan kommer i direkt kontakt med det material som skall bearbetas eller förstöras. Någon "förbränning" skall inte heller anses föreligga när en tändlåga underhålls av mineralolja för att bränna giftiga gaser eller när mineralolja blandas i en brännkammare med gaser som skall förstöras, fullständigt bränns upp.

Enligt kommissionen står denna tolkning i strid med den bestämmelse som anges i ansökan. Det här angivna uttrycket "används som brännolja" skall tolkas självständigt inom gemenskapsrätten. Ordalydelsen, syftet och systematiken med direktivet talar för att uttrycket "förbränning" skall tolkas extensivt och att all användning av mineralolja som bränsle skall anses omfattas av detta begrepp. Det förefaller särskilt vara irrelevant huruvida den producerade värmen används indirekt genom en värmebärare för att värma upp ett föremål eller direkt för att sätta i gång eller fullfölja en kemisk eller industriell process.

⁽¹⁾ EGT L 316, 31.10.92, s. 12.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av franska Conseil d'État, tvistemålsavdelningen, av den 28 maj 2001 i målet mellan bolaget National Farmer's Union och Secrétariat général du gouvernement

(Mål C-241/01)

(2001/C 245/13)

Franska Conseil d'État, tvistemålsavdelningen, begär genom beslut av den 28 maj 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 22 juni 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan bolaget National Farmer's Union och Secrétariat général du gouvernement beträffande följande frågor:

- 1) Kan en medlemsstat, med hänsyn till den normativa karaktär som präglar kommissionens beslut 98/692/EG av den 25 november 1998⁽¹⁾ och kommissionens beslut 99/514/EG⁽²⁾ av den 23 juli 1999 och trots att fristen för att väcka talan mot dem har gått ut, med framgång åberopa väsentliga förändringar av de faktiska eller rättsliga omständigheterna, som har inträffat efter det att fristen för att väcka talan mot dessa beslut har löpt ut, i fall där dessa ändringar ger anledning att betvivla att besluten är giltiga?
- 2) Var kommissionens ovannämnda beslut giltiga vid tidpunkten för de franska myndigheternas beslut med hänsyn till försiktighetsprincipen i artikel 174 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen?
- 3) Har en medlemsstat enligt artikel 30 (f.d. artikel 36) i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen rätt att förbjuda import av jordbruksprodukter och levande djur på grund av att direktiven 89/662/EEG⁽³⁾ och 90/425/EEG⁽⁴⁾ inte kan anses ha åstadkommit någon harmonisering av sådana åtgärder som erfordras med hänsyn till det särskilda syfte att skydda människors hälsa och liv som anges i denna artikel?

⁽¹⁾ Kommissionens beslut 98/692/EG av den 25 november 1998 om ändring av beslut 98/256/EG när det gäller vissa nödåtgärder vad beträffar skydd mot bovin spongiform encefalopati (EGT L 328, 4.12.1998, s. 28).

⁽²⁾ Kommissionens beslut 1999/514/EG av den 23 juli 1999 om fastställande av det datum då sändningarna från Förenade kungariket av nötköttprodukter som omfattas av det datumbaserade exportsystemet får påbörjas genom tillämpning av artikel 6.5 i rådets beslut 98/256/EG (EGT L 195, 28.7.1999, s. 42).

⁽³⁾ Rådets direktiv 89/662/EEG av den 11 december 1989 om veterinära kontroller vid handeln inom gemenskapen i syfte att fullborda den inre marknaden (EGT L 395, 30.12.1989, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 31, s. 216).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 90/425/EEG av den 26 juni 1990 om veterinära och avelstekniska kontroller i handeln med vissa levande djur och varor inom gemenskapen med sikte på att förverkliga den inre marknaden (EGT L 224, 18.8.1990, s. 29; svensk specialutgåva, område 3, volym 33, s. 146).

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunale di Ascoli Piceno (Italien) av den 30 mars 2001 i brottmålen mot Piergiorgio Gambelli m.fl.

(Mål C-243/01)

(2001/C 245/14)

Tribunale di Ascoli Piceno (Italien) begär genom beslut av den 30 mars 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 22 juni 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i brottmålen mot Piergiorgio Gambelli m.fl. beträffande följande frågor:

Är en sådan nationell reglering som den italienska i artikel 4.1 och följande artiklar och artiklarna 4 bis och 4 ter i lag nr 401 av den 13 december 1989 (i deras lydelse enligt artikel 37.5 i lag nr 388 av den 23 december 2000), vilka innehåller förbud — med straffrättsliga påföljder — mot att utöva verksamhet, oavsett av vem eller var den utförs, med upptagande, mottagande, reservation och överföring av vadhållningsinsatser, i synnerhet vid sportevenemang, om inte förutsättningar föreligger för sådan koncession och tillstånd som föreskrivs i inhemsk rätt, förenlig med artikel 43 och följande artiklar och artikel 49 och följande artiklar i EG-fördraget, på området för etableringsfrihet och friheten att tillhandahålla gränsöverskridande tjänster?

Talan mot Konungariket Nederländerna väckt den 25 juni 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-246/01)

(2001/C 245/15)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 25 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Nederländerna. Sökanden företräds av M. Huttunen och H.M.H. Speyart, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Konungariket Nederländerna har åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 2408/92 av den 23 juli 1992 om EG-lufttrafikföretags tillträde till flyglinjer inom gemenskapen genom att anta och vidmakthålla artiklarna 37g och 37j i

Luchtvaartwet (lag om luftfart) samt artikel 1 i förordningen av den 9 maj 1995 antagen av Nederländernas justitieminister om undantag för flyglinjer där passagerare utsätts för kontroll av farligt gods,

2. förplikta Konungariket Nederländerna att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Genom att anta förordning nr 2408/92 definierade rådet med stöd av artikel 80.2 EG närmare föreskrifter för tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster inom luftfartsområdet i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 49 EG. Då bestämmelserna i förordning nr 2408/92 inte kan tolkas skall stöd sökas i denna princip vilken går längre än att enbart förbjuda diskriminering på grund av nationalitet av en tillhandahållare av tjänster som är etablerad i en annan medlemsstat. Enligt denna princip skall samtliga restriktioner undanröjas — även om de tillämpas utan åtskillnad på inhemska tillhandahållare av tjänster och tillhandahållare från andra medlemsstater — som förbjuder, hindrar eller gör tjänsterna från en tillhandahållare som är etablerad utanför medlemsstaten och som lagligen tillhandahåller liknande tjänster där mindre attraktiva. I artikel 1 i den nederländska förordningen av den 9 maj 1995 föreskrivs undantag från obligatoriska kontroller av "inhemska flygningar. Undantaget är inte tillämpligt på flygningar där passagerare kan blanda sig med passagerare från internationella flygningar." Härav följer att ett flygbolag som genomför en gränsöverskridande flygning inom gemenskapen orsakas högre kostnader än för en likande inhemsk flygning. Enligt den nederländska förordningen är säkerhetskontroller också möjliga för inhemska flygningar (på grund av att passagerarna på en sådan flygning har möjlighet att blanda sig med passagerare från internationella flygningar) men utan att kostnader härför uttas.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesvergabeamt, Wien, av den 25 juni 2001 i målet arkitekten Werner Hackermüller mot 1. BIG Bundesimmobilien-gesellschaft mbH och 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH

(Mål C-249/01)

(2001/C 245/16)

Bundesvergabeamt, Wien, begär genom beslut av den 25 juni 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 28 juni 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan arkitekten Werner Hackermüller och 1. BIG Bundesimmobilien-gesellschaft mbH och 2. WED Wiener Entwicklungsgesellschaft mbH beträffande följande frågor:

Fråga 1:

Skall artikel 1.3 i rådets direktiv 89/665/EEG av den 21 december 1989 om samordning av lagar och andra författningar för prövning av offentlig upphandling av varor och bygg- och anläggningsarbeten⁽¹⁾ tolkas på så sätt att var och en som önskar få sig tilldelad ett visst kontrakt i en offentlig upphandling är behörig att ansöka om att ett prövningsförfarande inleds?

Fråga 2:

För det fall första frågan besvaras nekande:

Skall ovannämnda bestämmelse i direktivet tolkas så att en anbudsgivare, vars anbud inte har förkastats av den upphandlande myndigheten, skall anses ha lidit skada eller riskerar att lida skada till följd av den påstådda överträdelsen — i detta fall den upphandlande myndighetens beslut att anse att ett konkurrerande anbud var det bästa anbudet — och därför vara behörig att ansöka om att ett prövningsförfarande skall inledas, när prövningsmyndigheten har fastställt att det fanns tvingande skäl att förkasta anbudsgivarens anbud?

(¹) EGT L 395, s. 33.

Överklagande, ingivet den 2 juli 2001 av Mario Costacurta av det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 7 juni 2001 i målet T-202/00: Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-250/01 P)

(2001/C 245/17)

Mario Costacurta har den 2 juli 2001 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 7 juni 2001 i målet Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av M. Petit, avocat, Luxemburg, med delgivningsadress i Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- ta upp överklagandet till sakprövning,
- bifalla överklagandet,
- om det är möjligt enligt domstolens rättegångsregler förena detta överklagande med överklagandet, även det inlämnat den 2 juli 2001, av det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 7 juni 2001 i mål T-328/00, vilket rör samma tvist,
- upphäva det beslut som förstainstansrätten, andra avdelningen, meddelat den 7 juni 2001 i mål T-202/00, Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission,
- i enlighet med artikel 54 i domstolens rättegångsregler återförvisa mål T-202/00, Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission, till förstainstansrätten,
- förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att från och med i dag ersätta rättegångskostnaderna beträffande det interimistiska förfarandet och detta överklagande,
- fastslå att beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas först i det slutliga avgörandet och därvid att det är artikel 88 och inte artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler som skall tillämpas samt
- fastställa att sökanden har rätt att senare inkomma med ytterligare yrkanden och grunder.

Grunder och huvudargument

- Förstainstansrätten saknar behörighet och har åsidosatt gemenskapsrätten.
- Förstainstansrätten har åsidosatt sökandens intressen och överskridit sin befogenhet.
- Förstainstansrätten har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att finna att sökanden inte längre har något intresse av att få den omtvistade rättsakten ogiltigförklarad, eftersom han har gått i pension. Sökanden gör gällande att han *a posteriori* har rätt att få sina administrativa förhållanden reglerade.

Överklagande, ingivet den 2 juli 2001 av Mario Costacurta, av det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 7 juni 2001 i mål T-328/00: Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-251/01 P)

(2001/C 245/18)

Mario Costacurta har den 2 juli 2001 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 7 juni 2001 i mål T-328/00: Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av advokat Petit, Luxemburg, delgivningsadress: Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- uppta överklagandet till sakprövning,
- bifalla överklagandet,
- förena, om rättegångsreglerna för domstolen tillåter detta, förevarande överklagande och överklagandet av beslut Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) av den 7 juni 2001 i mål T-202/00, som avser samma tvist och inkom samma dag,
- ogiltigförklara det beslut som meddelats av förstainstansrätten (andra avdelningen) den 7 juni 2001 i mål T-328/99, Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission,
- avgöra målet T-328/00 Mario Costacurta mot Europeiska gemenskapernas kommission i enlighet med artikel 54 i rättegångsreglerna för Domstolen,
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna för talan om interimistiska åtgärder och för detta överklagande,
- fastställa att beslut om rättegångskostnaderna i huvudsaken meddelas senare, men däremot fastställa att artikel 88 och inte artikel 87.2 i rättegångsreglerna för förstainstansrätten är tillämpliga,
- förbehålla sökanden andra rättigheter, anspråk, grunder och talerätt.

Grunder och huvudargument

Grunderna och huvudargumenten är identiska med dem som har åberopats i mål C-250/01 P.

Talan mot Konungariket Belgien väckt den 29 juni 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-252/01)

(2001/C 245/19)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 29 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Belgien. Sökanden företräds av H. van Lier, i egenskap av ombud, biträdd av J. Stuyck, avocat.

Sökanden yrkar att domstolen i enlighet med artikel 226 EG skall

1. fastställa att Konungariket Belgien har åsidosatt sina skyldigheter enligt artiklarna 11.3 och 15.2 i rådets direktiv 92/50/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av förfarandena vid offentlig upphandling av tjänster⁽¹⁾ genom att
 - underlåta att publicera ett meddelande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning beträffande tilldelning av kontrakt som inbegriper kustbevakning genom flygfotografering, och
 - på ett rättsstridigt sätt ha tilldelat det ifrågavarande kontraktet med tillämpning av ett förhandlat förfarande utan att först ha publicerat ett meddelande.
2. förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen anser att Konungariket Belgien inte styrkt att tillhandahållande av tjänsterna i fråga inbegriper särskilda säkerhetsåtgärder, eftersom företag som innehar det särskilda militära säkerhetsintyg som krävs kan verkställa kontraktet utan att därigenom beakta några sådana särskilda säkerhetsåtgärder.

Även om kontraktet i fråga inbegriper tjänster hänförliga till flygfotografering vilka, tagna för sig, enligt CPC kategori nr 87504.1 borde anses vara "särskilda fotografiska tjänster", omfattar det ett betydligt mera omfattande område vilket står i nära samband med det övervakningsprogram som inrättats av administrationen för kustområden och som, i syfte att garantera säkerheten vid kusten och för dess invånare, utarbetats för att få en lämplig inblick i kustområdenas dynamik.

Kontraktet faller sålunda under de kategorier som anges i CPC referens nr 86753 ("tjänster innefattande ytövervakning") och nr 86754 ("tjänster som inbegriper karttillverkning") och därför av de tjänster som anges i kategori nr 12 i bilaga I A till direktivet, det vill säga "arkitekttjänster, tekniska konsulttjänster och integrerade tekniska tjänster, stadsplanering och landskapsarkitektur, *besläktade vetenskapliga och tekniska konsulttjänster*". Enligt artikel 8 i direktivet skall kontrakt som avser tjänster som återfinns i förteckningen i bilaga 1 A upphandlas enligt bestämmelserna i avdelning III-VI. (vilket inbegriper publicering av ett meddelande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning samt ett öppet eller selektivt förfarande).

Kommissionen accepterar slutligen inte återopandet av artikel 11.3 b i direktivet och framför allt av de tekniska skäl som stadgas däri. Det är föga troligt att det i andra medlemsstater med havskust inte skulle finnas något företag med en teknisk och ekonomisk ställning som möjliggör verkställighet av kontraktet.

(¹) EGT 1992, L 209, s. 1.

Talan mot Republiken Finland väckt den 3 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-254/01)

(2001/C 245/20)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 3 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Finland. Sökanden företräds av M. Huttunen och M. Wolfcarius, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Republiken Finland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 96/48/EG (¹), genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv, och att den endast har uppfyllt förpliktelsen att underrätta om det organ som det hänvisas till i artikel 20.1 i direktivet,
2. förplikta Republiken Finland att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artikel 249 tredje stycket i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen föreskrivs att ett direktiv med avseende på det resultat som skall uppnås är bindande för varje medlemsstat till vilken det är riktat.

Enligt artikel 10.1 i fördraget skall medlemsstaterna vidta alla lämpliga åtgärder, både allmänna och särskilda, för att säkerställa att de skyldigheter fullgörs som följer av fördraget eller av åtgärder som vidtagits av gemenskapens institutioner.

Denna skyldighet, som framgår direkt av fördraget, har uttryckligen upprepats i artikel 23 i direktiv 96/48/EG, enligt vilken medlemsstaterna skall ändra sina lagar och anta lagar och andra författningar så att användning av driftskompatibilitetskomponenter och ibruktagande och drift av delsystem som överensstämmer med detta direktiv tillåts senast trettio månader efter den dag då direktivet har trätt i kraft. Medlemsstaterna skall omedelbart underrätta kommissionen om detta. Det skall i detta avseende anmärkas att direktivets kapitel III och IV gäller fullt ut och är tillämpliga, även om de tekniska specifikationer för driftskompatibilitet som skall utarbetas i enlighet med kapitel II inte föreligger.

Den finska regeringen har hänvisat till Trafikministeriets meddelande av den 3 mars 1999 vari nämnda ministerium fastställde att Ratahallintokeskus (Järnvägsdirektoratet) skulle verka som det kontrollorgan som det hänvisas till i artikel 20 i direktiv 96/48/EG om driftskompatibiliteten hos det transeuropeiska järnvägssystemet för höghastighetståg. Dessutom har Trafikministeriet ålagt Ratahallintokeskus att det i sina tekniska instruktioner skall ta hänsyn till de tekniska specifikationer för driftskompatibilitet som skall fastställas i enlighet med direktivet.

Förutom det nämnda meddelandet har den finska regeringen inte underrättat om andra lagar eller andra författningar, på grundval av vilka kommissionen kan kontrollera att såväl den finska lagstiftningen som de gällande administrativa bestämmelserna tillåter såväl användning av driftskompatibilitetskomponenter för transeuropeiska höghastighetståg som ibruktagande och drift av delsystem som överensstämmer med direktivet. Republiken Finland har endast underrättat om att den håller på att utarbeta en samlad reform av järnvägslagstiftningen, och att det i syfte att följa nämnda direktiv är avsett att reformen skall omfatta lämpliga bestämmelser om höghastighetståg.

(¹) Rådets direktiv 96/48/EG av den 23 juli 1996 om driftskompatibiliteten hos det transeuropeiska järnvägssystemet för höghastighetståg (EGT L 235, s. 6).

Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 3 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission**(Mål C-257/01)**

(2001/C 245/21)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 3 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europeiska unionens råd. Sökanden företräds av Dominique Maidani och Carmel O'Reilly, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

1. ogiltigförklara rådets förordning (EG) nr 789/2001 av den 24 april 2001 om att förbehålla rådet genomförandebefogenheter avseende vissa detaljerade bestämmelser och praktiska förfaranden för behandlingen av ansökningar om visering⁽¹⁾,
2. ogiltigförklara rådets förordning (EG) nr 790/2001 av den 24 april 2001 om att förbehålla rådet genomförandebefogenheterna avseende vissa detaljerade bestämmelser och praktiska förfaranden för genomförandet av gränskontroller och övervakning⁽²⁾, och
3. förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen gör gällande att rådet, i strid med artikel 202 i fördraget och artikel 1 i beslut nr 1999/468⁽³⁾, på ett oriktigt och olagligt sätt förbehållit sig själv genomförandebefogenheter och att rådet i vart fall varken på ett adekvat eller riktigt sätt motiverat nämnda förbehåll av genomförandebefogenheter. Vidare anser kommissionen att förfarandet enligt artikel 2 i förordning nr 789/2001 och i artikel 2 i förordning nr 790/2001, genom vilka medlemsstaterna själva ändrar viss faktisk information i de gemensamma konsulära anvisningarna angående viseringar till diplomatiska beskickningar och karriärkonsulat, i Verkställande kommitténs beslut SCH/Com-ex (98) 56, SCH/Com-ex (99) 14 och SCH/Com-ex (94) 15 och i den gemensamma handboken, är olagligt och i strid med artikel 202 i fördraget.

⁽¹⁾ EGT L 116, 26.4.2001, s. 2.

⁽²⁾ EGT L 116, 26.4.2001, s. 5.

⁽³⁾ Rådets beslut av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter (EGT L 184, 17.7.1999, s. 23).

Talan mot Republiken Portugal väckt den 3 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission**(Mål C-258/01)**

(2001/C 245/22)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 3 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Portugal. Sökanden företräds av Bernard Mongin och Francisco Miguel França, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Luis Escobar Guerrero, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Portugal har åsidosatt sina förpliktelser enligt artikel 6.1 och 6.4 i rådets direktiv 94/57/EG⁽¹⁾ av den 22 november 1994 om gemensamma regler och standarder för organisationer som utför inspektioner och utövar tillsyn av fartyg och för sjöfartsadministrationernas verksamhet i förbindelse därmed, genom att inte ha införlivat detta direktiv och i synnerhet genom att inte med klassificeringssällskapen ha etablerat en arbetsförbindelse som formaliserats i ett skriftligt och icke-diskriminerande avtal eller annat likvärdigt rättsligt bindande arrangemang, samt genom att inte ha försett kommissionen med preciserade uppgifter om sådana arbetsförbindelser,
- förplikta Republiken Portugal att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Direktiv 94/57/EG införlivades med portugisisk rätt genom lagdekret 115/96 av den 6 augusti 1996.

Enligt de upplysningar som kommissionen har erhållit genom den enligt artikel 7 i direktiv 94/57 inrättade kommittén har portugisiska staten delegerat befogenheter till vissa klassificeringssällskap (American Bureau of Shipping, Bureau Veritas, Det Norske Veritas, Germanischer Lloyd, Lloyd's Register of Shipping, Nippon Kaiji Kyokai). Kommissionen anser emellertid att det inte har ingåtts något formaliserat, skriftligt och icke-diskriminerande avtal eller annat likvärdigt rättsligt bindande arrangemang (artikel 6.2 i direktiv 94/57) i vilket organisationernas särskilda uppgifter och funktioner fastställs och vilket borde ha ingåtts och översänts till kommissionen omedelbart efter att nämnda delegering ägt rum. Dessutom föreskrivs i artikel 6.4 i direktiv 94/57 att varje medlemsstat skall förse kommissionen med preciserade uppgifter om de arbetsförbindelser som har etablerats med klassificeringssällskapen. De portugisiska myndigheterna har emellertid inte lämnat några sådana uppgifter till kommissionen, vilken är skyldig att vidarebefordra uppgifter som den erhållit till övriga medlemsstater.

⁽¹⁾ EGT L 319, 12.12.1994, s. 20.

Talan mot Europeiska unionens råd väckt den 4 juli 2001 av Europaparlamentet

(Mål C-260/01)

(2001/C 245/23)

Europaparlamentet har den 4 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europeiska unionens råd. Sökanden företräds av R. Passos och A. Caiola, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europaparlamentet yrkar att domstolen

- med stöd av artikel 230 i EG-fördraget skall ogiltigförklara rådets beslut 2001/264/EG av den 19 mars 2001 om antagande av rådets säkerhetsbestämmelser

Grunder och huvudargument

- Åsidosättande av EG-fördraget, särskilt dess artikel 255. Det framgår av en granskning av artiklarna 255 EG och 207 EG att rådets rättsakt, som avses i artikel 207 EG, skall vara förenlig med de allmänna principer och gränser som fastställts i den grundrättsakt som nämns i artikel 255.2. Det är väsentligt att denna normhierarki iakttas fullt ut av parlamentet, rådet och kommissionen för att den rättsakt som anges i artikel 255.2, som skall antas enligt medbeslutandeförfarandet, skall kunna få full ändamålsenlig verkan. För att detta skall vara möjligt måste medbeslutanderättsakten först antas och först därefter kan dessa tre institutioner skapa deras "särskilda bestämmelser" som rör allmänhetens tillgång till deras handlingar. Denna rättsakt, det vill säga Europaparlamentets och rådets förordning 1049/2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar antogs den 30 maj 2001. Europaparlamentet och kommissionen har iakttagit den normhierarki som föreskrivs i artikel 255 i EG-fördraget, men rådet har inte iakttagit denna hierarki genom att den 19 mars 2001, i strid med denna bestämmelse i EG-fördraget, anta det ifrågasatta beslutet.
- Åsidosättande av väsentliga formföreskrifter. Det framgår av föremålet för och innehållet i det ifrågasatta beslutet att detta inte är begränsat till aspekter som gäller rådets inre funktion. Det ifrågasatta beslutet skapar nämligen rättsliga skyldigheter för medlemsstaterna och för decentraliserade myndigheter. För att uppnå sådana mål skulle rådet emellertid ha använt sig av en annan rättslig grund än artikel 207.3 EG och artikel 24 i rådets beslut 2000/96 av den 5 juni 2000, en grund som föreskriver att kommissionen skall ta initiativet och att Europaparlamentet skall delta i lagstiftningsprocessen, såsom artikel 255 och/eller artikel 308 i EG-fördraget. Härigenom har rådet åsidosatt en av Europaparlamentets rättigheter.

- Åsidosättande av skyldigheten att lojalt samarbeta enligt artikel 10 EG. Rådet har antagit en rättsakt med tillämpningsbestämmelser innan grundrättsakten har antagits av de behöriga institutionerna. När rådets beslut antogs — den 19 mars 2001 — hade den lagstiftningsprocess som syftade till att den rättsakt som föreskrivs i artikel 255.2 EG skulle antas, nått ett framskridet stadium. Rådet har inte alls, i texten i det ifrågasatta beslutet, nämnt de krav på skyndsamhet som motiverar dess agerande. Rådet har för övrigt inte alls meddelat parlamentet att antagandet av dess säkerhetsbestämmelser ställde krav på skyndsamhet.
- Åsidosättande av principen om jämvikten mellan institutionerna.

Överklagande, ingivet den 5 juli 2001 av Carla Giuliatti, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 2 maj 2001 i de förenade målen T-167/99 och T-174/99: Carla Giuliatti m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-263/01 P)

(2001/C 245/24)

Carla Giuliatti har den 5 juli 2001 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, andra avdelningen, har meddelat den 2 maj 2001 i de förenade målen T-167/99 och T-174/99: Carla Giuliatti m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission. Klaganden företräds av advokaten S. Diana, delgivningsadress i Bryssel.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- Ogiltigförklara förstainstansrättens dom av den 2 maj 2001 i de förenade målen T-167/99 och T-174/99 och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

- Åsidosättande av rätten till försvar:

Klaganden underrättades först i slutet av det skriftliga förfarandet vid förstainstansrätten om hur de 250 till proven antagna sökandena fördelats på de två verksamhetsområden som omfattades av uttagningsprovet, och klaganden informerades inte om hur ansökningarna fördelats på verksamhetsområdena. Det var därför omöjligt för klaganden att visa att juryn behandlat sökandena olika.

— Åsidosättande av likabehandlingsprincipen:

Förstainstansrätten har inte dragit alla logiska konsekvenser av juryns beslut att stryka vissa frågor och inte beakta svaren på dessa frågor.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunal de grande instance de Dinan av den 28 juni 2001 i målet mellan åklagarmyndigheten; målsägande: Comité Région pêches maritimes, och Annie Pansard, Gérard Bourret samt Marc Kermarrec

(Mål C-265/01)

(2001/C 245/25)

Tribunal de grande instance de Dinan begär genom beslut av den 28 juni 2001, vilket inkom till domstolens kansli den 5 juli 2001, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan åklagarmyndigheten; målsägande: Comité Région pêches maritimes, och Annie Pansard, Gérard Bourret samt Marc Kermarrec beträffande följande frågor:

- Kan pilgrimsmusslor som har tagits upp ur Jerseys vatten (Les Minquiers) med hjälp av båtar registrerade i Frankrike (Saint-Brieuc och Saint-Malo) och enligt licenser utfärdade av myndigheterna på Jersey som innebar att det var tillåtet att ta upp produkter ur havet genom dykning anses vara importerade varor, trots att den franska lagstiftningen innebär att man på produkter som har tagits upp ur havet skall tillämpa rättssystemet i den stat vars flagg fiskerfartyget för?
- Medför bestämmelserna i Maastrichtfördraget om förbud mot åtgärder som har motsvarande verkan som kvantitativa importrestriktioner att man kan ifrågasätta giltigheten av ministerdekretet av den 19 mars 1980, enligt vilket det är förbjudet att lossa pilgrimsmusslor under den period under vilken produkterna inte får tas upp ur havet?

Talan mot Republiken Portugal väckt den 10 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-272/01)

(2001/C 245/26)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 10 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Portugal. Sökanden företräds av Teresa Figueira och Gregorio Valero, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- a) Fastställa att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktiv 76/160/EEG⁽¹⁾, och i synnerhet bestämmelserna i artikel 4.1 i jämförelse med artikel 3, med bilagan till direktivet och artikel 1.2 samt bestämmelserna i artikel 6.1 och 6.2,
 - genom att underlåta att anta nödvändiga åtgärder för att badvattnets kvalitet skall vara förenlig med gränsvärdena i artikel 3 i direktivet,
 - genom att underlåta att utföra provtagningar med minst den frekvens som fastställs i bilagan till direktivet,
 - genom att underlåta att ange kustnära badplatser i Portugal.
- b) Förplikta Republiken Portugal att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Trots att ett undantag medgivits till den 31 december 1992 enligt artikel 395 och punkt II-3 i bilaga XXXVI i anslutningsakten för Spanien och Portugal till Europeiska Ekonomiska Gemenskapen, var graden av oförenlighet med de tvingande värden som anges i direktivet 7,8 % för badplatser vid kusten och 31 % för inlandsbadplatser avseende badsäsongen 2000. Det var till och med en nedgång jämfört med säsongen 1999.

De portugisiska myndigheterna har dessutom ännu inte angivit alla inlandsbadplatser. Det föreligger en avvikelse mellan antalet angivna inlandsbadplatser (26) och antalet "flodstränder", som de beskrivs av de portugisiska myndigheterna, som kan erhålla gemenskapsstöd (91).

Trots att provtagningar i Portugal har utförts till 100 % vid både badplatser vid kusten och inlandsbadplatser, är det procenttalet beräknat endast på grundval av angivna badplatser. Republiken Portugal har således underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 6.1 och 2 i direktivet genom att underlåta att utföra provtagningar med minst den frekvens som fastställs eftersom ett otillräckligt antal badplatser har angivits.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 76/160/EEG av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten (EGL L 31, s. 1).

Talan mot Konungariket Belgien väckt den 12 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-274/01)

(2001/C 245/27)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 12 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Belgien. Sökanden företräds av M. Wofcarius, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

1. fastställa att Konungariket Belgien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 98/76/EG av den 1 oktober 1998 om ändring av direktiv 96/26/EG om rätt att yrkesmässigt bedriva person- och godstransporter på väg och om ömsesidigt erkännande av utbildnings-, examens- och andra behörighetsbevis för att främja ett effektivt utnyttjande av dessa transportörens etableringsrätt på området för nationella och internationella transporter⁽¹⁾ genom att underlåta att anta de lagar och andra förordningar som krävs för att följa det direktivet
2. förplikta Konungariket Belgien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Enligt artikel 2.1 i ifrågavarande direktiv skall medlemsstaterna senast den 1 oktober 1999 sätta i kraft de lagar och andra förordningar som krävs för att följa direktivet samt underrätta kommissionen om detta.

Belgien har ännu inte vidtagit de nödvändiga åtgärderna.

⁽¹⁾ EGT L 277, 14.10.1998, s. 17.

Överklagande, ingivet den 13 juli 2001 av Europaparlamentet, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 3 maj 2001 i mål T-99/00: Ignacio Samper mot Europaparlamentet

(Mål C-277/01 P)

(2001/C 245/28)

Europaparlamentet har den 13 juli 2001 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, fjärde avdelningen, har meddelat den 3 maj 2001 i mål T-99/00: Ignacio Samper mot Europaparlamentet. Klaganden företräds av H. von Herten och D. Moore, med delgivningsadress i Luxemburg.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva förstainstansrättens dom,
- avgöra tvisten definitivt genom att ogilla Ignacio Sampers talan om ogiltigförklaring,
- i andra hand, återförvisa målet till förstainstansrätten för omprövning av Ignacio Sampers talan om ogiltigförklaring,
- fatta beslut om rättegångskostnader enligt gällande regler

Grunder och huvudargument

Parlamentet har gör gällande att förstainstansrätten har missuppfattat bevisningen och överskridit gränserna för domstolsprövning.

Missuppfattning av bevisningen:

Det var felaktigt av förstainstansrätten att i punkt 40 i domen fastställa att, vad gäller befordringsomgången år 1997, det avgörande kriteriet enligt tillsättningsmyndighetens beslut skulle vara arbetsuppgifternas ansvarsnivå, personligt engagemang och varaktigheten i de ansträngningar som lagts ner för att utföra arbetsuppgifterna. I beslutet i fråga nämns emellertid endast de uppgifter som framgår av betygsrapporten och hänvisning till en jämförelse av de utförda arbetsuppgifterna görs endast för att motivera beslutet att frångå befordringskommitténs förslag.

Det var utan fog som förstainstansrätten i punkt 47 i domen konstaterade att befordringskommitténs bedömning grundades på idén att klaganden haft anpassningsproblem i sin tjänst som chef för informationskontoret i Madrid. Enligt protokollet från kommitténs möte rör det sig emellertid endast om en bedömning som gjorts av kommitténs ordförande vilken inte deltar i kommitténs omröstningar.

Det var slutligen felaktigt av förstainstansrätten att i punkt 48 i domen konstatera att befordringskommittén endast grundat sig på de betyg som getts i betygsrapporterna. Det framgår nämligen av protokollet från kommitténs möte att denna beslutat att beakta ansvarsnivån på de arbetsuppgifter klaganden utfört och att göra en uppräknings av sifferbetygen i enlighet härmed.

Gränserna för domstolsprövningen:

Förstainstansrätten har ersatt befordringskommitténs bedömning av klagandens förtjänstfullhet med sin egen bedömning. Det rör sig om en partssammansatt kommitté och dess rekommendation att inte befordra klaganden under befordringsomgången år 1997 fattades enhälligt av kommitténs ledamöter.

Förstainstansrätten har felaktigt i punkt 52 i domen konstaterat att klaganden med framgång tjänstgjort som chef för informationskontoret och underlåter härigenom att göra en objektiv jämförelse mellan klaganden och dennes kollegor.

Förstainstansrätten anser utan fog i punkt 53 i domen att tillsättningsmyndigheten underlåtit att värdera de arbetsuppgifter som klaganden verkligen utfört med framgång. Denna subjektiva bedömning medger emellertid inte slutsatsen att befordringskommittén gjort en uppenbart felaktig bedömning.

Talan mot Konungariket Spanien väckt den 13 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-278/01)

(2001/C 245/29)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 13 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Spanien. Sökanden företräds av Gregorio Valero Jordana med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Konungariket Spanien har underlåtit att följa EG-domstolens dom av den 12 februari 1998 i mål C-92/96⁽¹⁾ och därigenom åsidosatt sina skyldigheter enligt artikel 228 i EG-fördraget, genom att inte i enlighet med artikel 4 i rådets direktiv 76/160/EEG⁽²⁾ om kvaliteten på badvatten, anta de åtgärder som krävs för att kvaliteten på badvattnen i Spanien skall överensstämma med de gränsvärden som fastställts i artikel 3 i nämnda direktiv,
- förelägga Konungariket Spanien att till konto "gemenskapens egna medel" erlagga vite med ett belopp om 45 600 euro för varje dag som löper utan att de åtgärder genomförs som krävs för att följa domen i mål C-92/96, från och med avkunnandet av domen i förevarande mål till den dag då Konungariket Spanien har följt domen i mål C-92/96, och
- förplikta Konungariket Spanien att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I dom av den 12 februari 1998 i mål C-92/96, Europeiska gemenskapernas kommission mot Konungariket Spanien, fastställde EG-domstolen att Konungariket Spanien hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 4 i rådets direktiv 76/160/EEG av den 8 december 1975 om kvaliteten på badvatten, genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att kvaliteten på badvattnen i Spanien skall överensstämma med de gränsvärden som fastställts i artikel 3 i direktivet.

Enligt artikel 228.1 i EG-fördraget skall Konungariket Spanien vidta nödvändiga åtgärder för att följa domen.

Det råder inget tvivel om att Konungariket Spanien för länge sedan skulle ha vidtagit nödvändiga åtgärder för att säkerställa att kvaliteten på badvattnet skulle motsvara de gränsvärden som fastställts i artikel 3 i direktivet. Mer än två år förlöpte från domens avkunnande till det motiverade yttrandet utan att den spanska regeringen vidtog några åtgärder.

I enlighet med artikel 228.2 EG yrkar kommissionen att domstolen skall förelägga Konungariket Spanien att erlagga vite med ett belopp om 45 600 euro för varje dag som löper utan att de åtgärder genomförs som krävs för att följa domen i mål C-92/96, från och med avkunnandet av dom i det förevarande målet.

⁽¹⁾ REG 1998, s. I-505.

⁽²⁾ Rådets direktiv 76/160/EEG av den 8 december 1975, om kvaliteten på badvatten, (EGT L 31, 8.12.1976, s. 1; svensk specialutgåva, område 15, volym 1, s. 108).

**Talan mot Konungariket Sverige väckt den 16 juli 2001
av Europeiska gemenskapernas kommission****(Mål C-279/01)**

(2001/C 245/30)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 16 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Konungariket Sverige. Sökanden företräds av Lena Ström, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Kommissionen yrkar att domstolen skall:

- fastställa att Konungariket Sverige, genom att ha underlåtit att korrekt genomföra i nationell lagstiftning artiklarna 4.5, 5.4, 6.2-4, 12, 15 och 16 i rådets direktiv 92/43/EEG⁽¹⁾ om bevarande av livsmiljöer samt vilda djur och växter, ändrat genom direktiv 97/62/EG⁽²⁾, har Sverige underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet,
- förplikta Konungariket Sverige att erlagga rättegångskostnaderna i målet.

Grunder och huvudargument

I artikel 4.5 i direktivet föreskrivs att ett område skall omfattas av bestämmelserna i artikel 6.2-4 så snart det förts upp på den lista som avses i artikel 4.2 tredje stycket. Enligt de svenska bestämmelser som anmälts, skall regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer fortlöpande föra en förteckning över naturområden som bör beredas skydd i enlighet med internationella åtaganden eller nationella mål om skydd för sådana områden. Ett område som tagits upp i förteckningen skall prioriteras i det fortsatta skyddsarbetet. Naturvårdsverket har utsetts att föra denna förteckning. Det förhållandet att Naturvårdsverket har en förteckning över naturområden som bör beredas skydd leder inte i sig till de rättsliga konsekvenser som föreskrivs i artikel 6.2-4.

I artikel 5.4 föreskrivs att ett område skall omfattas av det skydd som stadgas i artikel 6.2 under den bilaterala samrådsperiod som inletts mellan en medlemsstat och kommissionen enligt artikel 5.1 och i avvaktan på rådets beslut enligt artikel 5.3. Enligt de anmälda svenska reglerna inträder inte det rättsliga skyddet enligt artikel 6.2 förrän beslut fattats om att föra upp området på en speciell förteckning. Det skydd som inträder vid denna tidpunkt är inte heller tillräckligt för att uppfylla skyldigheterna enligt artikel 6.2.

I artikel 6.2 föreskrivs att medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder i de särskilda bevarandeområdena för att förhindra försämring av livsmiljöerna och habitaterna för arterna samt störningar av de arter för vilka områdena har utsetts, om sådana störningar kan ha betydande konsekvenser för målen med direktivet. Bestämmelsen förutsätter att medlemsstaterna har åtgärder till förfogande genom vilka deras myndigheter kan stoppa en verksamhet som kan försämra livsmiljöer och habitat för arter eller skapa störningar av de arter för vilka områdena utsetts. De anmälda svenska reglerna innehåller ingen föreskrift genom vilken myndigheterna kan stoppa en verksamhet som kan försämra livsmiljöer och habitat för arter eller skapa störningar av de arter för vilka områden har utsetts.

I artikel 6.3 fastställs förfaranden för förvaltning av planer och projekt som kan påverka det särskilda bevarandeområdet på ett betydande sätt. Dessa regler kräver ett fullständigt och noggrant genomförande i nationella bestämmelser. Det system av regler som i svensk rätt avser att införliva artikel 6.3 omfattar inte alla projekt och planer som utanför området kan tänkas få betydande påverkan på ett bevarandeområde. Svensk lagstiftning föreskriver inte heller att alla planer skall bedömas enligt artikel 6.3.

I artikel 6.4 föreskrivs vissa undantagsregler i förhållande till skyddsbestämmelserna beträffande särskilda bevarandeområden. Om en plan eller ett projekt, på grund av att alternativa lösningar saknas, trots en negativ bedömning av konsekvenserna för området måste genomföras av tvingande orsaker, skall medlemsstaten vidta alla nödvändiga kompensationsåtgärder för att säkerställa att Natura 2000 totalt sett förblir sammanhängande. Mot bakgrund av principen om rättssäkerhet måste artikel 6.4 på grund av dess karaktär av undantagsregel återges bokstavstroget i rättsligt bindande nationella regler. Den svenska lagstiftningen som införlivar artikel 6.4 uppfyller inte detta krav på rättssäkerhet eftersom direktivets undantagsregler inte klart återges i den svenska lagstiftningen.

Enligt artikel 12.1 skall medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för införandet av ett strikt skyddssystem för djurarterna i bilaga 4 a genom att man inför de förbud som anges i 12.1 a-d. Svensk lagstiftning och däri införda och antagna ändringar omfattar inte alla arter som nämns i bilaga 4 (a). I artikel 12.1 b)-d) anges vissa verksamheter som medlemsstaten skall förbjuda. I svensk lagstiftning saknas bestämmelser som i tillräcklig utsträckning införlivar artikel 12.1 b)-d).

Enligt artikel 12.4 krävs att medlemsstaterna inför ett system för övervakning av oavsiktlig fångst och oavsiktligt dödande av de djurarter som förtecknats i bilaga 4 (a). Samtliga arter enligt bilaga 4 (a) omfattas inte av den svenska lagstiftningen.

Enligt artikel 15 krävs att medlemsstaterna förbjuder användningen av de metoder för och former av fångst etc. som avses i bilagan 6 av de arter som finns förtecknade i bilaga 5 (a), och i fall där undantag görs i enlighet med artikel 16, av de arter som finns förtecknade i bilaga 4 (a). Rätten att göra undantag från förbudet i artikel 15 är begränsad till de situationer som anges i artikel 16. Enligt svensk rätt har dock regeringen och myndigheter i vissa fall fri prövningsrätt när det gäller att medge undantag från bestämmelserna om förbudet som anges i artikel 15.

I artikel 16.1 anges de situationer i vilka det är möjligt att göra undantag från bestämmelserna i artiklarna 12-14 samt 15 a-b. Ett allmänt villkor för att undantag skall få ske är att det inte finns någon annan lämplig lösning och att undantaget inte skall försvåra upprätthållandet av en gynnsam bevarandestatus hos bestånden av de berörda arterna i deras naturliga utbredningsområde. Dessutom måste någon av anledningarna i punkterna (a)-(e) föreligga. Av rättssäkerhetsskäl krävs att de situationer och krav som uppställs i en undantagsbestämmelse såsom artikel 16 bokstavstroget föreskrivs i nationella bestämmelser eller genom att en direkt hänvisning till direktivet sker. Enligt svensk lagstiftning får regeringen medge undantag i olika avseenden. De svenska undantagsreglerna överensstämmer dock inte med artikel 16.1 och inte heller hänvisar de till denna bestämmelse i direktivet.

(¹) av den 21 maj 1992 (EGT L 206, 22.7.1992, s. 7; svensk specialutgåva, område 15, volym 11, s. 114).

(²) EGT L 305, 8.11.1997, s. 42.

Talan mot Republiken Portugal väckt den 17 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-282/01)

(2001/C 245/31)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 17 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Portugal. Sökanden företräds av Bernard Mongin och Francisco de Sousa Fialho, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastsätta att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 249 tredje stycket i EG-fördraget och artikel 14 i rådets direktiv 98/18/EG av den 17 mars 1998 om säkerhetsbestämmelser och säkerhetsnormer för passagerarfartyg (¹) genom att inte anta de lagar och andra förordningar som krävs för att följa direktiv 98/18/EG,
- alternativt fastställa att Republiken Portugal har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt dessa bestämmelser genom att inte underrätta kommissionen om att åtgärder vidtagits,
- förplikta Republiken Portugal att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Bestämmelserna i artikel 249 tredje stycket är tvingande och medför att medlemsstaterna skall anta nödvändiga åtgärder för att införliva de direktiv som riktar sig till dem med nationell lagstiftning. Tidsfristen för införlivande fastställs i artikel 14.1 i direktiv 98/18/EG. Trots att den fristen har löpt ut och trots det särskilda anmälningsförfarandet enligt artikel 4.2 i direktivet, har Republiken Portugal inte satt i kraft de nödvändiga bestämmelserna, eller har i vart fall inte meddelat kommissionen om detta.

(¹) EGT L 144, 1998, s. 1.

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 19 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-286/01)

(2001/C 245/32)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av P. Nemitz och B. Mongin, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Europeiska gemenskapernas kommission yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 32 i direktiv 98/10/EG (¹) och artikel 249 EG genom att inte inom föreskriven tid sätta i kraft alla de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att införliva detta direktiv, särskilt artiklarna 6.3, 6.4, 10, 21 och 26,

- förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artikel 32 i direktiv 98/10/EG föreskrivs att medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 30 juni 1998 och genast underrätta kommissionen om detta.

Det är ostridigt att de franska myndigheterna är skyldiga att anta de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artiklarna 6.3, 6.4, 10, 21 och 26 i direktivet.

(1) Europaparlamentets och rådets direktiv 98/10/EG av den 26 februari 1998 om tillhandahållande av öppna nätverk (ONP) för taltelefoni och samhällsomfattande tjänster för telekommunikation i en konkurrensutsatt miljö (EGT L 101, 1.4.1998, s. 24).

Talan mot Republiken Frankrike väckt den 19 juli 2001 av Europeiska gemenskapernas kommission

(Mål C-287/01)

(2001/C 245/33)

Europeiska gemenskapernas kommission har den 19 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Republiken Frankrike. Sökanden företräds av P. Nemitz och

B. Mongin, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- fastställa att Republiken Frankrike har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 3 i direktiv 97/51/EG⁽¹⁾ och artikel 249 EG genom att inte inom föreskriven tid sätta i kraft alla de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att införliva detta direktiv,
- förplikta Republiken Frankrike att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I artikel 3 i direktiv 97/51/EG föreskrivs att medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 1997. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

Det är ostridigt att de franska myndigheterna är skyldiga att anta de bestämmelser som är nödvändiga för att följa artiklarna 4 andra strecksatsen första stycket, 6.1, 6.3 a och 10.4 i rådets direktiv 92/44/EEG av den 5 juni 1992 om tillhandahållande av öppna nät för förhyrda förbindelser⁽²⁾, i dess lydelse enligt direktiv 97/51/EG.

Kommissionen har ännu inte underrättats om de åtgärder som har vidtagits i detta syfte av de franska myndigheterna.

(1) Europaparlamentets och Rådets direktiv 97/51/EG av den 6 oktober 1997 om ändring av rådets direktiv 90/387/EEG och 92/44/EEG för anpassning till en konkurrensutsatt miljö på telekommunikationsområdet (EGT L 295, 29.10.1997, s. 23).

(2) EGT L 165, 19.6.1992, s. 27.

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 1 juni 2001 av Pescanova S.A.

(Mål T-119/01)

(2001/C 245/34)

(Rättegångsspråk: spanska)

Pescanova S.A., med säte i Chapela (Pontevedra, Spanien) har den 1 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Antonio Creus, Begoña Uriarte och Salvador Rodríguez, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut av den 19 mars 2001 i den del som det minskar stödet som beviljats detta företag genom kommissionens beslut K(94)3834/4 slutligt, av den 21 december 1994, avsett för att bilda ett gemensamt företag inom fiskerisektorn,
- förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Det ifrågasatta beslutet som grundas på dels förordning nr 4253/88⁽¹⁾, i synnerhet artikel 24, dels huvudregeln i avtalet mellan gemenskapen och Argentina⁽²⁾, innebär att gemenskapsstödet som beviljades sökanden 1994 med ett belopp om 1 824 813 euro skall minskas till 1 351 995 euro, vilket får till följd att sökanden måste betala tillbaka ett belopp om 472 818 euro inom tre månader från och med datumet för beslutet. Enligt vad som framgår av beslutet är skälet för minskningen av stödet att fiskefartyget Orense, som överläts till Argentina vid bildandet av det gemensamma företaget, upphörde att bedriva fiske på argentinskt vatten utan föregående bemyndigande från kommissionen, sexton månader efter bildandet av företaget, vilket medför en betydande förändring av de förutsättningar som uppstälts för beviljande av stödet.

Sökanden baserar sin begäran om ogiltigförklaring av det ifrågasatta beslutet på följande grunder:

- *Avsaknad av rättslig grund:* För det första saknar det ifrågasatta beslutet rättslig grund eftersom avtalet mellan

gemenskapen och Argentina inte föreskriver något förfarande för att minska eller kräva återbetalning av beviljade stöd till gemensamma företag som bildats med hjälp av stöden, och det hänvisar inte heller till någon gemenskapsbestämmelse som föreskriver ett sådant förfarande. För det andra har kommissionen inte vid något tillfälle under förfarandet angett de konkreta föreskrifter i avtalet mellan gemenskapen och Argentina eller de villkor som anges i beslutet om beviljande av stöd, som sökanden enligt kommissionens bedömning har överträtt. Sökanden anser inte att den överträtt någon föreskrift i avtalet mellan gemenskapen och Argentina, eller något villkor som föreskrivs i beslutet om beviljande av stöd. Sökanden anser vidare att det ifrågasatta beslutet skall ogiltigförklaras då kommissionen gjort en oriktig bedömning när den funnit att det skett en överträdelse som saknar rättslig grund.

- *Åsidosättande av principen om god förvaltnings sed och rätten till försvar:* Kommissionen har inte beaktat svarandens anklagelser som har framförts till kommissionen vid ett flertal tillfällen under det administrativa förfarandet.
- *Bristande motivering:* För det första nämner inte kommissionen i sitt beslut de bestämmelser i den tillämpliga lagstiftningen som den anser ha övertratts. För det andra nämner den inte heller de omständigheter som ledde till att Orense upphörde med att bedriva sin fiskeriverksamhet på argentinskt vatten, varför den inte anger skälen för att dessa omständigheter inte kan anses utgöra force majeure — vilken skulle rättfärdiga en minskning av den del av stödet som omfattas av återbetalningsskyldigheten — och inte heller skälen för bedömningen att inte fortsätta nämnda minskning.
- *Åsidosättande av rättsäkerhetsprincipen och principen om berättigade förväntningar:* Sökanden har under inga omständigheter kunnat föreställa sig att kommissionen skulle inleda ett förfarande för minskning av stödet, ett förfarande som inte föreskrivs i den tillämpliga lagstiftningen, i synnerhet med beaktande av kommissionens praxis vid denna tidpunkt och dess underlåtenhet att reagera när företaget tillkännagav för de argentinska myndigheterna att det lämnade landets vatten.

(1) Rådets förordning (EEG) nr 4253/88 av den 19 december 1988 om tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 2052/88 om strukturfondernas uppgifter och effektivitet och om samordningen av deras verksamhet dels inbördes, dels med Europeiska investeringsbankens och andra befintliga finansieringsorgans verksamhet (EGT L 374, s. 1).

(2) Rådets förordning (EEG) nr 3447/93 av den 28 september 1993 om ingående av avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Argentina om förbindelser inom havsfiskesektorn (EGT L 318, s. 1; svensk specialutgåva, område 4, volym 5, s. 146).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 8 juni 2001 av José Martí Peix

(Mål T-125/01)

(2001/C 245/35)

(Rättegångsspråk: spanska)

José Martí Peix (med hemvist i Huelva, Spanien) har den 8 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Ramón García-Gallardo och María Dolores Domínguez Pérez.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- förklara att förevarande talan kan tas upp till prövning,
- ogiltigförklara beslut K(2001) 679 slutlig om att minska stödet som beviljats José Martí Peix, S.A. genom kommissionens beslut K(91) 2474 slutlig av den 16 december 1991, i dess lydelse enligt kommissionens beslut K(93) 1131 slutlig/4 av den 12 maj 1993, för bildandet av ett gemensamt företag inom fiskerisektorn (SM/ESP/17/91),
- besluta om varje annan åtgärd som den finner nödvändig för att få Europeiska gemenskapernas kommission att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 233 EEG, särskilt att ompröva fallet, och
- förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Talan avser ogiltigförklaring av kommissionens beslut om minskning av det ekonomiska stöd som beviljats för bildandet av ett gemensamt företag inom fiskerisektorn. Sökanden hävdar att nämnda beslut är ogiltigt eftersom de oegentligheter som kommissionen gör gällande att den konstaterat, inte existerar. Till stöd för sin talan åberopar sökanden fyra grunder.

- 1) Sökanden hävdar att beslutet är ogiltigt, eftersom det fattades vid en tidpunkt när de omständigheter som minskningen av stödet grundades på var preskriberade. Det är nämligen så att kommissionen under flera år inte har vidtagit några administrativa åtgärder i ärendet, och har minskat stödet först när fristen i gällande rätt hade löpt ut.

- 2) För det fall förstainstansrätten skulle finna att den tillämpliga gemenskapsbestämmelsen inte medför att omständigheterna är preskriberade, hävdar sökanden i andra hand att beslutet innebär en brist i den administrativa omsorgsskyldigheten, eftersom det fråntar sökanden allt rättsligt skydd, kränker sökandens berättigade förväntningar och därmed åsidosätter sökandens skyddsvärda intressen och de grundläggande principer som har utvecklats i gemenskapens praxis.

Man kan mot bakgrund av den tidsrymd som förlöpte från tidpunkten då de omständigheter som kritiserats av kommissionen inträffade till tidpunkten då det ifrågasatta beslutet fattades dessutom anse att kommissionen har överskridit den frist som rimligen kan förväntas gälla vid beslutsfattande som skadar sökandens instressen i en sådan omfattning. Kommissionen inledde nämligen inte förfarandet för minskning omedelbart efter det att sökanden i de periodiska aktivitetsrapporterna delgav kommissionen de faktiska omständigheterna, utan förhöll sig fullständigt passiv i nästan sex år.

- 3) För det fall förstainstansrätten skulle finna att kommissionen har respekterat den tidsfrist inom vilken beslutet rimligen skall fattas, hävdar sökanden att nämnda beslut är materiellt ogiltigt av två skäl.

- Minskningen av stödet avseende ett av fartygen, som förliste, skedde efter att kommissionen hade gjort en oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna eftersom den hävdar att den erhöll "felaktig information", vilket inte är korrekt. Dessutom grundade kommissionen sitt beslut på skyldigheten att ersätta det förlista fartyget, en skyldighet som inte framgick av den lagstiftning som gällde vid denna tidpunkt.

- Beträffande återstående fartyg har kommissionen kritiserat att den inte fick kännedom om att fartygen lämnade vattnet inom det land som avses i beslutet om beviljande av stöd. Det är fråga om en rent administrativ formalitet som inte tar hänsyn till den omständigheten att nämnda fartyg fortsätter att användas i ett annat gemensamt företag, och fortfarande uppfyller ändamålet med bildandet av det ursprungliga företaget.

**Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt
den 8 juni 2001 av S.A Eduardo Vieira**

(Mål T-126/01)

(2001/C 245/36)

(Rättegångsspråk: spanska)

S.A Eduardo Vieira, Vigo (Spanien), har den 8 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Ramón García-Gallardo och María Dolores Domínguez Pérez.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- förklara att förevarande talan kan tas upp till prövning,
- förena förevarande ansökan med mål T-44/01,
- ogiltigförklara kommissionens beslut K(2001) 680 slutlig av den 19 mars 2001 om minskning av det stöd till Sociedad Anónima Eduardo Vieira som beviljats genom kommissionens beslut K(95) 1910 av den 25 juli 1995 i dess lydelse enligt beslut K(96) 584 slutlig/2 av den 4 mars 1996 avseende bildande av ett gemensamt företag inom fiskerisektorn (ARG/ES/SM/26-94),
- förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Kommissionen grundar sitt beslut att minska det ekonomiska gemenskapsstödet⁽¹⁾ på omständigheten att det argentinska gemensamma företaget som äger fartyget beslutade att använda fartyget för fiske i internationellt vatten utanför det argentinska havsterritoriet, vilket är ett oberättigat beslut som dessutom aldrig har godkänts av kommissionen.

Sökanden hävdar att det ifrågasatta beslutet är ogiltigt. Till stöd härför anför sökanden följande två typer av argument:

- För det första är den rättsliga grund som kommissionen använt för att bestämma det tillämpliga förfarandet vid beslutet om minskning och beräkning av minskningens belopp felaktigt.

Avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Argentina innehåller inte någon bestämmelse som reglerar möjligheten att innehålla, upphäva eller minska gemenskapsstödet som beviljats för att bilda det gemensamma företaget, och inte heller någon uttrycklig hänvisning till de allmänna bestämmelserna på detta område. Inför denna avsaknad av rättsregler bortser kommissionen avsiktligt från att det här är fråga om tillämpning av särskilda bestämmelser i form av ett internationellt avtal (lex specialis), och tillämpar i stället de allmänna bestämmelserna som reglerar renodlade gemenskapsförhållanden inom ramen för strukturfonderna. Sökanden hävdar att kommissionen borde ha tagit intryck av de allmänna bestämmelserna, men också beaktat särarten hos ett internationellt avtal och, i synnerhet, den partssammansatta kommitténs och de argentinska myndigheternas roll.

- För det andra, och i andra hand, existerar inte den påstådda felaktighet som kommissionen har hävdad som grund för sitt beslut att minska stödet.

Enligt sökandens mening har kommissionen missuppfattat omständigheterna och tolkat avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Argentina felaktigt på det sättet att, för det första, företaget som äger fartyget, det gemensamma företaget Vieira Argentina S.A., rättsenligt fattade beslutet att överge den argentinska fiskezonen — eftersom detta skedde dels på grund av det dåliga beståndet av svart kummel, dels på grund av de argentinska myndigheternas åtgärder — som enda alternativ för att hålla företaget vid liv och för att hålla det exporterade fartyget i drift. För det andra fattades beslutet efter de argentinska myndigheternas uttryckliga bemyndigande.

Sökanden betonar också att det ifrågasatta beslutet är motstridigt eftersom det minskar stödet som beviljats till gemenskapsrederiet, utan att nämna något om förhållandet avseende det ekonomiska stöd som beviljats det gemensamma företaget (Vieira Argentina S.A.) som är ägare till fartyget och ansvarigt för förvaltningen av fartyget. Därigenom bortser kommissionen ännu en gång från att det är fråga om ett enda stöd bestående av två olika delar som sinsemellan inte kan särskiljas.

⁽¹⁾ Stöd beviljat av kommissionen år 1995 enligt rådets förordning (EEG) nr 3447/93 av den 28 september 1993 om ingående av avtalet mellan Europeiska ekonomiska gemenskapen och Republiken Argentina om förbindelser inom havsfiskesektorn (EGT L 318, s. 1; svensk specialutgåva område 4, volym 5, s. 146).

**Talan mot Europaparlamentet väckt den 12 juni 2001 av
Carlo Ripa di Meana**

(Mål T-127/01)

(2001/C 245/37)

(Rättegångsspråk: italienska)

Carlo Ripa di Meana har den 12 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europaparlamentet. Sökanden företräds av advokaterna Wilma Viscardini och Gabriele Donà, båda i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- *i första hand*, med stöd av artikel 230 EG, ogiltigförklara Europaparlamentets beslut — avdelningen med ansvar för tillämpningen av bestämmelserna om ekonomisk ersättning till ledamöterna — av den 26 mars 2001, prot. 106721 (skickat med vanlig postgång och som sökanden fick kännedom om den 4 april 2001), genom vilket sökanden meddelades att han inte skulle erhålla utbetalning av sin pension i egenskap av f.d. ledamot av Europaparlamentet, med anledning av att han invalts i Consiglio regionale della Regione Umbria (regionstyrelsen i regionen Umbria),
- *i andra hand*, med stöd av artikel 230 EG, ogiltigförklara Europaparlamentets beslut — avdelningen med ansvar för tillämpningen av bestämmelserna om ekonomisk ersättning till ledamöterna — av den 26 mars 2001, prot. 106721, till den del det innebär att sökanden inte skall erhålla utbetalning av sin pension på grund av tiden som ledamot i parlamentet 1979–1984.
- *i vart fall* förplikta Europaparlamentet att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden är densamme som i mål T-83/99⁽¹⁾. Han har väckt talan mot svarandens beslut att upphöra med utbetalningen av den pension han uppbär i egenskap av f.d. ledamot av Europaparlamentet, med anledning av att han invalts i Consiglio regionale della Regione Umbria. Enligt sökanden har detta beslut fattats med anledning av artikel 12 Regolamento per gli assegni vitalizi dei deputati (italienska föreskrifter om ersättningar som utbetalas på livstid till ledamöterna av nedre kammaren i det italienska parlamentet). Sökanden gör i detta sammanhang gällande att artikel 2.1 i bilaga III till bestämmelserna om Europaparlamentets ledamöters utgifter och ersättningar hänvisar till de italienska föreskrifterna, vad gäller "omfattningen och villkoren för den preliminära pensionen".

Sökanden åberopar till stöd för sin talan följande:

- Det görs i artikel 2.1 i bilaga III inte någon uttrycklig hänvisning till de italienska föreskrifterna. Artikel 2.1 innebär endast att omfattningen av den pension som skall

utbetalas till de italienska ledamöterna av Europaparlamentet anpassas till den pension som de italienska ledamöterna av det italienska parlamentet erhåller. Europaparlamentet saknar därför möjlighet att begränsa rätten till pension för utfört arbete, genom att på de egna ledamöterna i strid med gällande rätt tillämpa det upphävande av pensionsrätten som för de nationella parlamentsledamöterna föreskrivs i artikel 12 i de italienska föreskrifterna.

- Att upphäva rätten till en pension som utbetalas på grund av tjänster som sökanden redan utfört för svarandens räkning — och för vilken sökanden betalat höga avgifter — av det enda skälet att sökanden numera erhåller en ersättning från en annan "arbetsgivare" skulle inte bara innebära en orättvis bestraffning av sökanden utan skulle även leda till att Europaparlamentet gjorde en otillbörlig vinst.
- Svaranden förvaltar ett självständigt pensionssystem, varför svaranden inte kan hänvisa till syften som andra politiska organ velat eftersträva med avseende på andra självständiga pensionssystem som gäller andra personer.
- Gemenskapsbestämmelserna i fråga innehåller inte något som helst förbud mot att en person uppbär pension i egenskap av [f.d.] ledamot av Europaparlamentet samtidigt som han/hon har inkomster från annan verksamhet.
- Även om det skulle anses att det är lagenligt att analogt tillämpa artikel 12 i de italienska föreskrifterna, kan den f.d. ledamotens rätt till pension under alla omständigheter upphävas endast för det fall att han väljs in i det italienska parlamentet och inte för det fall att han väljs in i regionstyrelsen.
- När de italienska föreskrifterna trädde i kraft, dvs. den 1 januari 1998, hade sökanden redan förvärvat rätt till pension för mandatperioden 1979–1984.
- Även om den analoga tillämpningen av artikel 12 i de italienska föreskrifterna skulle anses lagenlig, kan således det i förevarande mål aktuella upphävandet av pensionsrättigheter endast vara motiverat i fråga om pension hänförlig till mandatperioden 1994/1999 och inte i fråga om pension för mandatperioden 1979/1984.

⁽¹⁾ Dom av den 26 oktober 2000 i de förenade målen T-83/99, Ripa di Meana, T-84/99, Leoluca Orlando, och T-86/99, Gastone Parigi mot Europaparlamentet (REG 2000, s. II-0000).

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden väckt den 7 juni 2001 av DaimlerChrysler Corporation

(Mål T-128/01)

(2001/C 245/38)

(Rättegångsspråk: engelska)

DaimlerChrysler Corporation, med säte i Michigan, USA, har den 7 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden. Sökanden företräds av T. Cohen Jehoram, från De Brauw Blackstone Westbroek, Haag (Nederländerna).

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara överklagandenämndens beslut i den del det fastslås att märket inte uppfyller de krav som föreskrivs i artikel 7.1 b och/eller 7.3 i förordning (EG) nr 40/94⁽¹⁾,
- förplikta svaranden att tilldela ansökan om gemenskapsvarumärke ett registreringsdatum,
- förplikta svaranden att ersätta sökanden för rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsvarumärke:	DaimlerChrysler Corporation
Gemenskapsvarumärket i fråga:	Figurvarumärke (formgivning av grill) — ansökan nr 525048 för varor som omfattas av klass 12
Granskarens beslut:	Ansökan avslogs
Överklagandenämndens beslut:	Avslag
Grunder:	Felaktig tolkning av artiklarna 7.1 b och 7.3 i rådets förordning nr 40/94.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden — varumärken, mönster och modeller väckt den 11 juni 2001 av José Alejandro, S.L.

(Mål T-129/01)

(2001/C 245/39)

(Rättegångsspråk: spanska)

José Alejandro, S.L., Elche (Alicante), har den 11 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden — varumärken, mönster och modeller. Sökanden företräds av advokaten Ignacio Temiño Cenicerós.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- bifalla förevarande talan och ändra första överklagandenämndens beslut (R 230/2000-1) av den 20 mars 2001 att ogilla överklagandet av beslutet att bifalla invändningen från Anheuser-Bush, Inc. mot ansökan om registrering a "Budmen" som gemenskapsmärke (ansökan nr 30.221) från José Alejandro, S.L. avseende varor i klass 25 och därvid bifalla ansökan om gemenskapsvarumärke nr 30.221 i klass 25 i enlighet med ansökan,
- i andra hand bifalla förevarande talan och ändra det ifrågasatta förvaltningsbeslutet och därvid bifalla ansökan om gemenskapsvarumärke nr 30.221 i klass 25 *enbart för skor*, och
- förordna att vardera parten skall stå sina rättegångskostnader och hälften av de gemensamma.

Grunder och huvudargument

Person som ansökt om gemenskapsvarumärke:	José Alejandro, S.L.
Gemenskapsvarumärke som avses med ansökan:	Ordmärket "BUDMEN" — Ansökan nr 30.221 för varor i klasserna 10, 16 y 25
Innehavare av det varumärke eller kännetecken som åberopas i invändningsförfarandet:	Motparten
Varumärke eller kännetecken mot vilket invändning görs:	Varumärket "BUD", som registrerats i Danmark, Storbritannien och Irland för varor i klasserna 16 och 25
Invändningsenhetens beslut:	Invändningen godtogs för varor i klass 25
Överklagandenämndens beslut:	Överklagandet ogillades

Anförda grunder: Det finns inte någon förväxlingsrisk i den mening som avses i artikel 8.1 b i rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärken, eftersom de ifrågavarande varumärkena inte är liknande vare sig i visuellt, fonetiskt eller begreppsmässigt hänseende och inte heller omfattar produkter som kan förväxlas

Grunder: Felaktig tolkning av artikel 7.1.b i rådets förordning (EG) nr 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1992, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden, väckt den 11 juni 2001 av Sykes Enterprises Incorp.

(Mål T-130/01)

(2001/C 245/40)

(Rättegångsspråk: engelska)

Sykes Enterprises Incorp., Florida, USA, har den 11 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden. Sökanden företräds av Eberhard Körner, Lichtenstein Körner & Partners, Stuttgart, Tyskland.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara beslutet av den 7 mars 2001 i ärende Nr. R 0504/2000-3,
- förplikta byrån att publicera det varumärke som ansökan avser samt,
- förplikta byrån att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökande av gemenskapsvarumärket: Sykes Enterprises Inc.

Gemenskapsvarumärket ifråga: Ordmarke: "Real people, real solutions" — Ansökan nr 1040534, för vissa tjänster i klasserna 35, 37 och 42

Granskarens beslut: Överklagandet har avslagits

Överklagandenämndens beslut: Överklagandet har avslagits

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 18 juni 2001 av Hans Fuchs Versandschlachtere KG

(Mål T-134/01)

(2001/C 245/41)

(Rättegångsspråk: tyska)

Hans Fuchs Versandschlachtere KG har den 18 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Rechtsanwältin dr Ulrich Schrömbges och dr Lothar Harings, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- förplikta svaranden att till sökanden betala 13 130,04 DEM jämte 8 procent ränta från den 1 mars 2000,
- i andra hand, förelägga Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung att till sökanden betala 13 130,04 DEM jämte 8 procent ränta från den 1 mars 2000,
- förplikta svaranden att betala rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Inom ramen för programmet för leverans av jordbruksprodukter till Ryska federationen ⁽¹⁾ genomfördes två offentliga upphandlingar, varvid det första anbudsförfarandet avsåg anskaffning av produkterna och det andra avsåg leveransen av produkterna till Ryssland. Produkternas anskaffning skulle ske på grundval av kommissionens förordning (EG) nr 1135/99 ⁽²⁾. Transporten reglerades i kommissionens förordning (EG) nr 1955/99 ⁽³⁾.

Sökanden lämnade ett anbud för anskaffning av griskött för senare leverans till Ryssland. Hans anbud accepterades för en viss mängd. Vad gäller leveransen var det någon annans anbud som antogs.

Parterna är oense om vilka kostnader sökanden, såsom anbudsgivare som skall anskaffa jordbruksprodukterna, skall bära enligt artikel 6 i förordning (EG) nr 1135/1999.

Sökanden gör gällande att artikel 6 i förordning (EG) nr 1135/1999 inte ålägger den anbudsgivare som skall anskaffa produkten att skaffa eller bekosta transporthandlingarna för varornas transport, som skall genomföras av den anbudsgivare vars transportanbud har antagits. Alla kostnader som uppkommer i samband med den del av upphandlingen som avser transporten faller inom ansvarsområdet för den anbudsgivare vars transportanbud har antagits. Det är över huvud taget inte möjligt för den som skall anskaffa produkten att tillhandahålla vederbörliga transporthandlingar.

I andra hand gör sökanden gällande att kommissionen har åsidosatt den upplysningsskyldighet som den har före ingående av avtal. Då det inte finns någon klar formulering av tolkningen av den omtvistade bestämmelsen, och därmed inte heller av omfattningen av avtalspartens skyldigheter, borde svaranden ha upplyst sökanden om detta. Svaranden har, genom att inte upplysa sökanden, vållat denna en skada.

(¹) I enlighet med rådets förordning (EG) nr 2802/98 av den 17 december 1998 om ett program för leverans av jordbruksprodukter till Ryska federationen (EGT L 349, 24.12.1998, s. 12) och kommissionens förordning (EG) nr 111/1999 av den 18 januari 1999 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 2802/98 (EGT L 14, 19.1.1999, s. 3).

(²) EGT L 135, 29.5.1999, s. 85.

(³) EGT L 242, 14.9.1999, s. 13.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 19 juni 2001 av Stadtsportverband Neuss e.V.

(Mål T-137/01)

(2001/C 245/42)

(Rättegångsspråk: tyska)

Stadtsportverband Neuss e.V., Neuss (Tyskland), har den 19 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Rechtsanwalt Heinz Günther Hüscher, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut om återkrav av den 9 april 2001, faktura-nr 3240302372,
- förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden ifrågasätter ovannämnda beslut om återkrav, genom vilket kommissionen kräver att sökanden, på grund av att han har gjort en obehörig vinst, skall återbetala en del, nämligen 31 911,11 DEM, av beloppet på 20 000 euro som girerades till sökanden inom ramen för Eurathlon-programmet.

Sökanden gör gällande att de förutsättningar för återkrav som parterna kom överens om när bidraget beviljades inte föreligger. I synnerhet uppvisar inte slutfakturan avseende projektet någon vinst, varför beslutet om återkrav är rättsstridigt. Motparten har på sin höjd rätt att få en andel om 18,4 procent av överskottet. Det som motparten kräver är däremot hela överskottet, som dessutom räknats fram på ett felaktigt sätt.

Sökanden gör i övrigt gällande att motpartens krav är preskriberat. Evenemanget ISO 1994 ägde rum år 1994, så att eventuella anspråk på återbetalning uppkom det året. Motparten framställde sitt återbetalningskrav den 9 april 2001, det vill säga minst sex år efter det att det påstådda kravet uppkom.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 19 juni 2001 av Comafrika SpA och Dole Fresh Fruit Europe Ltd. & Co.

(Mål T-139/01)

(2001/C 245/43)

(Rättegångsspråk: engelska)

Comafrika SpA, Genua, Italien, och Dole Fresh Fruit Europe Ltd. & Co., Hamburg, Tyskland, har den 19 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökandena företräds av Bernard O'Connor och Philip Bastos G. Martin, båda från O'Connor and Company, Bryssel (Belgien).

Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

- förklara att ansökan skall tas upp till avgörande,
- i enlighet med artiklarna 230 EG och 231 EG förklara kommissionens förordning (EG) nr 896/2001 ogiltig till den del den gäller sökandena, eller, i andra hand, förklara förordningen ogiltig erga omnes,
- i enlighet med artiklarna 230 EG och 231 EG förklara kommissionens förordning (EG) nr 1121/2001 ogiltig till den del den gäller sökanden, eller, i andra hand, förklara förordningen ogiltig erga omnes,

- i enlighet med artiklarna 235 EG och 288.2 EG förplikta kommissionen att ersätta den skada som sökandena åsamkats genom det oriktiga utfärdandet av någon av eller båda förordningarna (EG) nr 896/2001 och (EG) nr 1121/2001, jämte ränta på de belopp som rätten förpliktar kommissionen att utge från den dag då skadan uppkom,
- utfärda de ytterligare förordnanden som enligt rätten är nödvändiga och i synnerhet, i enlighet med artikel 65 i förstainstansrättens rättegångsregler, anmoda kommissionen att lägga fram siffror angående den faktiska användningen av licenser under åren 1994, 1995 och 1996, samt
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Denna ansökan rör två förordningar:

- Kommissionens förordning (EG) nr 896/2001 av den 7 maj 2001 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 404/93 när det gäller importsystemet för bananer i gemenskapen⁽¹⁾, och
- Kommissionens förordning (EG) nr 1121/2001 av den 7 juni 2001 om fastställande av justeringskoefficienter för den referenskvantitet som skall tilldelas varje traditionell aktör inom ramen för tullkvoterna vid import av bananer⁽²⁾.

Sökandena gör gällande följande:

- Den metod som kommissionen i artikel 4.1 i förordning nr 896/2001 valt för att beräkna referenskvantiteter för aktörer är olaglig eftersom dessa kvantiteter har fastställts på grundval av siffror som kommissionen måste veta är uppenbart felaktiga. Dessutom är det enligt förordning (EG) nr 896/2001 inte möjligt att korrigera referenskvantiteter, antingen det görs av kommissionen själv eller av medlemsstaterna i egenskap av dess ombud.
- I förordning nr 1121/2001 fastställs sökandens rätt att erhålla en licensrättighet för det andra halvåret 2001. Förordningen har utfärdats med stöd av artikel 5 i förordning (EG) nr 896/2001. Vad beträffar de påstått felaktiga referenskvantiteter som fastställts med stöd av artikel 4 i förordning (EG) nr 896/2001, vilken är en väsentlig del av beräkningen av justeringskoefficienten, är justeringskoefficienten i sig felaktig och olaglig.
- Genom att utfärda dessa två förordningar på grundval av fakta vars felaktighet kommissionen måste vara medveten

om, har kommissionen överskridit den behörighet som den fått av rådet att förvalta den gemensamma marknaden för bananer lagenligt i enlighet med god förvaltningssed.

- Kommissionen har åsidosatt sökandenas rätt att få sin fulla rätt till licenser respekterad och har låtit vissa aktörer få orimliga rättigheter.

⁽¹⁾ EGT L 126, 8.5.2001, s. 6.

⁽²⁾ EGT L 153, 8.6.2001, s. 12.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 18 juni 2001 av Paul Doyle

(Mål T-140/01)

(2001/C 245/44)

(Rättegångsspråk: franska)

Paul Doyle har den 18 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Jean-Noël Louis och Véronique Peere, avocats, med delgningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara kommissionens beslut att från och med oktober beränsa det till Förenade Kungariket överförbara beloppet till 1 880,10 euro, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden, som är irländsk medborgare, bodde flera år i Förenade kungariket innan han fick sin anställning i Bryssel. Han anser att kommissionen förfarit felaktigt genom att begränsa det till Förenade kungariket överförbara beloppet till 19 procent av hans nettolön. Till stöd för sin talan gör han gällande att artikel 17 i bilaga VII till tjänsteföreskrifterna har överträtts liksom att de generella verkställighetsföreskrifter som finns i denna bestämmelse är rättsstridiga. Enligt sökanden var kommissionen skyldig att tillerkänna honom ett högre överförbart belopp, eftersom han fortfarande har löpande utgifter som han erlägger i Förenade kungariket och eftersom han har kostnader för sina barn som där bedriver sina studier.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 21 juni 2001 av Organización de Productores de Túnidos Congelados (OPTUC)

(Mål T-142/01)

(2001/C 245/45)

(Rättegångsspråk: spanska)

Organización de Productores de Túnidos Congelados (OPTUC) med säte i Bermeo (Vizcaya, Spanien) har den 21 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företärs av advokaterna Ramón García-Gallardo och Marta Moya.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- förklara att förevarande talan kan tas upp till prövning,
- ogiltigförklara de rättsakter som är föremål för talan, genom vilka kommissionen har vidtagit minskningen av de för O.P.T.U.C. bidragsgrundande kvantiteterna, nämligen
 - a) kommissionens förordning (EG) nr 584/2001 av den 26 mars 2001 om ändring av förordningarna (EG) nr 1103/2000 och (EG) nr 1926/2000 om beviljande av bidrag till producentorganisationer för tonfisk som levererades till beredningsindustrin under perioderna 1 juli-30 september 1999 och 1 oktober-31 december 1999⁽¹⁾,
 - b) artikel 2.2 och bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 585/2001 om beviljande av bidrag till producentorganisationer för tonfisk som levererades till beredningsindustrin under perioden 1 januari-31 mars 2000⁽²⁾,
 - c) artikel 2.2 och bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 808/2001 av den 26 april 2001 om beviljande av bidrag till producentorganisationer för tonfisk som levererades till beredningsindustrin under perioden 1 april-30 juni 2000⁽³⁾,
 - d) artikel 2.2 och bilagan till kommissionens förordning (EG) nr 1163/2001 av den 14 juni 2001 om beviljande av bidrag till producentorganisationer för tonfisk som levererades till beredningsindustrin under perioden 1 juli-30 september 2000⁽⁴⁾.

- besluta om varje åtgärd som den finner nödvändig för att få Europeiska gemenskapernas kommission att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 233 EG, särskilt att den omprövar fallet, och
- förplikta Europeiska gemenskapernas kommission att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Sökanden är en spansk organisation för producenter av djupfryst tonfisk, vars medlemmar utgörs av fiskeriföretag med fiskefartyg försedda med djupfrysninganläggningar, ämnade för fiske av tonfisk utanför gemenskapens vatten. I sin egenskap av producentorganisation åtnjuter den stöd från en gemenskapsmekanism, som skapats för att säkra dels leveranserna till gemenskapsindustrin, dels skyddet för producenternas inkomster, vilket består i beviljande av bidrag under de perioder som importpriserna på tonfisk faller inom gemenskapen i förhållande till prisutvecklingen på världsmarknaden. Sättet att beräkna dessa bidrag baseras på omfattningen av kvartalsleveranserna från varje producentorganisation (och följaktligen från de anslutna medlemmarna) med hänsyn till medlemmarnas genomsnittliga försålda och levererade kvantiteter under samma kvartal de tre föregående fiskeåren.

Klaganden ifrågasätter ett antal av kommissionens förordningar, som reglerar bidragen för kvartalen mellan 1 juli år 1999 till 30 september år 2000, i den mån som kommissionen

- a) reviderar de kvantiteter som ursprungligen beviljats sökanden genom två tidigare förordningar, som nu upphävs, på grund av att en av dess medlemmar har lämnat klaganden och blivit medlem i en annan producentorganisation, vars bidrag har ökat på sökandens bekostnad,
- b) ändrar en av parametrarna för beräkningen av bidraget som varje producentorganisation har rätt till, genom att tillåta att genomsnittet av medlemmarnas leveranser under de tre föregående fiskeåren — som måste jämföras med nivån på leveranserna under ifrågavarande kvartal — ändras på grund av det faktum att en av organisationens medlemmar har gått över till en annan producentorganisation.

Sökanden påstår att kommissionen med denna ändring av verkställandet och, framförallt, på det sätt som ändringen har genomförts, har begått två typer av fel:

— *Avsaknad av rättslig grund*

Kommissionens förordning (EG) nr 142/98 av den 21 januari 1998 ⁽⁵⁾, som innehåller gällande bestämmelser om bidrag, föreskriver inte någon särskild regel enligt vilken kommissionen kan fatta beslut om att sänka produktionsgenomsnittet under de tre föregående fiskeåren, när en av medlemmarna lämnar en producentorganisation.

— *Åsidosättande av principen om berättigade förväntningar*

I överensstämmelse med den förordning som gällde vid tiden för antagandet och ikraftträdandet av de ifrågasatta förordningarna, hade sökanden berättigade förväntningar om att erhålla ett större bidragsbelopp, förväntningar som visade sig gå om intet på grund av den ändring av de tillämpliga reglerna som fastställts i de omtvistade bestämmelserna.

(1) EGT L 86, s. 4.

(2) EGT L 86, s. 8.

(3) EGT L 118, s. 12.

(4) EGT L 159, s. 10.

(5) Kommissionens förordning (EG) nr 142/98 av den 21 januari 1998 om närmare bestämmelser för beviljande av kompensation avseende tonfisk för beredningsindustrin (EGT L 17, s. 8).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 22 juni 2001 av Raymond Maxwell

(Mål T-143/01)

(2001/C 245/46)

(Rättegångsspråk: franska)

Raymond Maxwell, bosatt i Lasne (Belgien), har den 22 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Jean-Noël Louis och Véronique Peere, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara uttagningskommitténs beslut att vid uttagningsprov KOM/TB/99 ge sökanden ett omdöme avseende det muntliga provet som inte var tillräckligt för att uppta sökanden på reservlistan, och
- att förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden deltog i uttagningsprov KOM/TB/99. Han motsätter sig att han inte upptogs på reservlistan för rekrytering av biträdande assistenter, assistenter och första assistenter.

Till stöd för sin talan anför sökande följande:

- åsidosättande av principen om likabehandling,
- åsidosättande av det processrättsliga skydd som ges i gemenskapernas rättsordning,
- åsidosättande av väsentliga formföreskrifter, särskilt reglerna för uttagningsprovets genomförande såsom de preciseras i artikel 3 första stycket i bilaga II till tjänsteföreskrifterna och i "Instruktion för uttagningskommittéer och urvalskommittéer",
- åsidosättande av den rättsliga ramen för meddelandet om uttagningsprov, och
- åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 20 juni 2001 av Benito Latino

(Mål T-145/01)

(2001/C 245/47)

(Rättegångsspråk: franska)

Benito Latino, med delgivningsadress i Lauzun (Frankrike), har den 20 juni 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av advokaterna Georges Vandersanden och Laure Levi, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens (AIPN) beslut av den 10 augusti 2000 att inte godkänna sökandens ledgångsbesvär som arbetsskada,
- ogiltigförklara de härpå följande besluten att sökanden skall betala arvode och övriga kostnader för den av honom utsedde läkaren i läkarkommittén och hälften av arvodet och övriga kostnader för den tredje läkaren, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden för i detta mål talan mot illsättningsmyndighetens beslut att inte som arbetsskada godkänna en sjukdom som, enligt sökanden själv, orsakats av att han varit tvungen att vid utförandet av sina arbetsuppgifter transportera och lyfta tunga laster.

Till stöd för sina yrkanden gör sökanden gällande att

- läkarkommitténs slutsatser är oförståeliga,
- artikel 73 i tjänsteföreskrifterna och artikel 3.2 i reglerna om olycksfallförsäkring och yrkessjukdomsförsäkring för Europeiska gemenskapernas tjänstemän (nedan kallade försäkringsreglerna) samt omsorgsplikten och proportionalitetsprincipen har åsidosatts, och
- förfarandet enligt artikel 21 i försäkringsreglerna har åsidosatts.

Talan mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (harmoniseringsbyrån) väckt den 3 juli 2001 av Bruno Heim och Franz Gustav Andersson

(Mål T-149/01)

(2001/C 245/48)

(Rättegångspråk: kommer att bestämmas i enlighet med artikel 131.2 i rättegångsreglerna — Ansökan är upprättad på spanska)

Bruno Heim och Franz Gustav Andersson, Tyskland, har den 3 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (harmoniseringsbyrån). Sökandena företräds av advokaten Juan José Carreño Moreno.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- upphäva tredje överklagandenämndens vid Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) beslut av den 4 april 2001 avseende överklagande R 588/199-3, i vilket sökandenas överklagande avseende hinder mot registrering gemenskapsfigurmärket nr 22.129 "DockeS by Gerli" för särskiljande av varor i klass 25 i den internationella nomenklaturen lämnades utan bifall, och
- fatta ett nytt beslut om att med upphävande av det tidigare beslutet bifalla begäran om registrering av gemenskapsfigurmärket nr 22.129 "DockeS by Gerli" för särskiljande av varor i klass 25 i den internationella nomenklaturen som innehas av sökandena.

Grunder och huvudargument

Personer som ansökt om gemenskapsvarumärke: Bruno Heim och Franz Gustav Andersson

Gemenskapsvarumärke som avses med ansökan: Figurmärket "DockeS by Gerli" — Ansökan nr 22.129 för varor i klasserna 25

Innehavare av det varumärke eller kännetecken som åberopas i invändningsförfarandet: Levi Strauss & Co.

Varumärke eller kännetecken som utgör grunden för invändningen: De franska och svenska ordmärkena "DOCKERS", som registrerats för varor i klass 25

Invändningsenhetens beslut: Avslag på begäran om registrering av gemenskapsvarumärke

Överklagandenämndens beslut: Ogillande av överklagandet och fastställande av avslaget på ansökan om inskrivning av gemenskapsvarumärke

Anförda grunder: — åsidosättande av artiklarna 34 och 35 i förordning nr 40/94⁽¹⁾
— åsidosättande av artikel 8.2 c i förordning nr 40/94 samt regel 8 i förordning nr 2868/95 om genomförande av ovan nämnda förordning⁽²⁾, och
— åsidosättande av begreppet "förväxlingsrisk".

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning (EG) nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1).

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 2 juli 2001 av Christiano Sebastiani

(Mål T-150/01)

(2001/C 245/49)

(Rättegångspråk: franska)

Christiano Sebastiani har den 2 juli 2001 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Jean Noël Louis och Véronique Peere, avocats, med delgivningsadress i Luxemburg.

Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara tillsättningsmyndighetens beslut av den 3 augusti 2000 till den del det i detta beslut inte medges att sökandens administrativa situation var rättsstridig och ersättning för den lidna yrkesmässiga och ideella skada vägras.
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Sökanden bestrider beslutet att avsluta den administrativa utredningen beträffande de arbetsuppgifter sökanden utfört, eftersom detta beslut medför avslag på sökandens begäran om fastställelse av att hans administrativa situation var rättsstridig samt hans begäran om skadestånd för ideell och yrkesmässig skada. Denna utredning visar nämligen att det förelåg oegentligheter vad gäller såväl tilldelningen som utförandet av de arbetsuppgifter som anförtratts sökanden.

Till stöd för sin talan har sökanden åberopat följande

- åsidosättande av motiveringskyldigheten
- uppenbart oriktig bedömning
- åsidosättande av principen om god förvaltningssed
- åsidosättande av rätten till försvar.

Avskrivning av mål T-258/93 ⁽¹⁾

(2001/C 245/50)

(Rättegångsspråk: engelska)

Genom beslut av den 14 maj 2001 har ordföranden på fjärde avdelningen i utökad sammansättning vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt förordnat om avskrivning av mål T-258/93, H&R Ecroyd Limited mot Europeiska unionens råd och Europeiska gemenskapernas kommission.

⁽¹⁾ EGT C 165, 2.7.1993.

Avskrivning av målen T-31/97–T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97–T-98/97, T-100/97–T-105/97, T-114/97–T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97–T-138/97, T-150/97–T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 och T-209/97 ⁽¹⁾

(2001/C 245/51)

(Rättegångsspråk: franska)

Genom beslut av den 12 juni 2001 har ordföranden på första avdelningen vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt förordnat om avskrivning av målen T-31/97–T-36/97, T-45/97, T-78/97, T-79/97, T-82/97, T-88/97–T-98/97, T-100/97–T-105/97, T-114/97–T-120/97, T-129/97, T-133/97, T-135/97–T-138/97, T-150/97–T-153/97, T-157/97, T-158/97, T-174/97, T-180/97, T-208/97 och T-209/97, Francisco Fernandez Ruiz m.fl. mot Europeiska gemenskapernas kommission.

⁽¹⁾ EGT C 131, 26.4.1997, EGT C 142, 10.5.1997, EGT C 166, 31.5.1997, EGT C 181, 14.6.1997, EGT C 199, 28.6.1997, EGT C 212, 12.7.1997, EGT C 228, 26.7.1997, EGT C 271, 6.9.1997 och EGT C 7, 10.1.1998.

Avskrivning av mål T-190/99 ⁽¹⁾

(2001/C 245/52)

(Rättegångsspråk: spanska)

Genom beslut av den 4 april 2001 har ordföranden för femte avdelningen, i utökad sammansättning, vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt förordnat om avskrivning av mål T-190/99, Sniace S.A. mot Europeiska gemenskapernas kommission.

⁽¹⁾ EGT C 333, 20.11.1999.

Avskrivning av mål T-36/00 ⁽¹⁾

(2001/C 245/53)

(Rättegångsspråk: engelska)

Genom beslut av den 14 maj 2001 har ordföranden på första avdelningen vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt förordnat om avskrivning av mål T-36/00, Sonia Marion Elder och Robert Dale Elder mot Europeiska gemenskapernas kommission.

⁽¹⁾ EGT C 135, 13.5.2000.

Avskrivning av mål T-389/00 ⁽¹⁾

(2001/C 245/54)

(Rättegångsspråk: nederländska)

Genom beslut av den 5 juni 2001 har ordföranden på femte avdelningen vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt förordnat om avskrivning av mål T-389/00, Campina Melkunie B.V. mot Europeiska gemenskapernas kommission.

⁽¹⁾ EGT C 95, 24.3.2001.
